

Ἡ ΔΙΑΠΛΑΣΙΣ ΤΩΝ ΠΑΙΔΩΝ

ΕΙΚΟΝΟΓΡΑΦΗΜΕΝΟΝ ΠΕΡΙΟΔΙΚΟΝ ΔΙΑ ΠΑΙΔΙΑ ΕΦΗΒΟΥΣ ΚΑΙ ΝΕΑΝΙΔΑΣ

Εγκριμένον ὑπὸ τοῦ Ὑπουργείου τῆς Παιδείας ὡς ἐλεύθερον ἀνάγνωσμα δι' ἅλα ἐν γένει τὰ Σχολεῖα (1932)
Τιμηδὲν διὰ τοῦ Ἀργυροῦ Μεταλλίου τῆς Ἀκαδημίας Ἀθηνῶν (1935).

ΣΥΝΔΡΟΜΗ ΠΡΟΤΑΗΡΩΤΕΑ

ΕΣΩΤΕΡΙΚΟΥ : Ἑτησίᾳ δραχμῆς 100. Ἐξωτερικῆς 55. Τρίμηνι δραχ. 30.

ΕΣΩΤΕΡΙΚΟΥ : Αἰγύπτου γρόσια διατημ. 50, Αμερικῆς δολλάρια 3.— Ἀγγλίας καὶ Ἰσπανίας ἐν γένει τῶν ἑλλένων κρατῶν σελλήνια 10.— Ἐξέμνητοι καὶ Τρίμηνιοι ἰσολόγωι

ΕΚΔΙΔΕΤΑΙ ΚΑΤΑ ΣΑΒΒΑΤΟΝ

ΙΑΡΥΘΗ ΤΩ. 1879

ΙΣΡΗΤΗΣ - ΕΚΔΟΤΗΣ - ΔΙΕΥΘΥΝΤΗΣ
ΝΙΚΟΛΑΟΣ Π. ΠΑΠΑΔΟΠΟΥΛΟΣ

Ο ΤΟΜΟΣ ΤΗΣ ΔΙΑΠΛΑΣΕΩΣ

Ἀρχίζει τὴν 1ην Δεκεμβρίου, 411' αἱ συνέδροι καὶ ἀρχίζουν τὴν 1ην αἰουδαίου μηνός.

ΓΡΑΦΕΙΟΝ ΕΝ ΑΘΗΝΑΙΣ

Ὁδὸς Ἐδριπίδου ἀριθ. 42, παρὰ τὸ Βαρβόκειον

Περίοδος Β'—Τόμος 45ος

Ἀθήναι, 5 Φεβρουαρίου 1938

Ἔτος 60ον.—Ἀριθ. 10

ΤΟ ΜΥΣΤΗΡΙΟ ΤΗΣ ΞΑΝΘΗΣ ΚΟΥΚΛΑΣ

ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑ ὑπὸ ΜΑΡΙΑ - ΡΙΑ SORRENTINA

— Συνέχεια ἀπὸ τὸ προηγούμενον —

— Αὐτὸ ρωτιόμαστε κι' ἐμεῖς, εἶπε ἡ Ἀνναμπέλλα. Κι' ἐγὼ νόμιζα πὼς εἴσεῖς θὰ μπορούσατε νὰ μᾶς ἐξηγήσατε τὸ μυστήριον.

— Νὰ σᾶς τὸ ἐξηγήσω ; Μὰ ἐγὼ καταλαβαίνω πολὺ λιγώτερα ἀπὸ σᾶς. Δὲν γνωρίζω καθόλου αὐτὴ τὴ γριά, ὅπως δὲν γνωρίζω καὶ τοὺς δύο ἄνδρες ποὺ σοῦ ἀρπαξάν τὴν κούκλα. Δὲν τὴν εἶδα ποτέ μου αὐτὴν τὴν ξανθὴ κούκλα ποὺ μοῦ λές. Οὐτε κἀν διάβασα στὶς ἐφημερίδες τίποτε γιὰ τὴν φιλονεικίαν τῶν δύο παιδιῶν. Δὲν ἔχω νὰ σοῦ πῶ τίποτε ἄλλο, παρὰ μονάχα πὼς εἶμαι ἀπολύτως ξένη σὲ ἅλα αὐτά.

Στὸν τόνο τῆς φωνῆς τῆς ἦταν τέτοια εὐλικρίνεια, τᾶλεγε ἅλα τόσο καθαρὰ καὶ κοφτά, ποὺ κι' ἂν ἀκόμα εἶχε καμμιὰ ὑπεψία ἡ Ἀνναμπέλλα, κι' αὐτὴ ἐξαφανίστηκε ὀλίγη.

— Εἶμαι ξένη σ' αὐτὴ τὴν ὑπόθεση, ἐπανέλαβε ἡ νέα, κι' ὡστόσο χωρὶς νὰ τὸ θέλω βρίσκομαι ἀνακατεμμένη. Δὲν θέλω ν' ἀμφισβᾶλλω σ' ὅσα μοῦ λές Ἀνναμπέλλα. Μὰ ὅσα μοῦ λές εἶναι ἀλήθεια ;

— Σὺς τ' ὀρκίζομαι, ἔκανε μὲ θερμὴ τὸ κοριτσάκι.

— Δὲν εἶναι ἀνάγκη νὰ ὀρκιστῆς. Σὲ πιστεύω. Κάποιος σοῦ ἔδωσε τὴ διεύθυνσή μου. Γιὰ ποῖο σκοπὸν δὲν ξέρουμε, μὰ ὅπως δὴποτε τὸ ἔκανε. Εἶναι ἀραγε φίλος ; Εἶναι ἐχθρὸς ; Σοῦ ἔδωσαν τὴ διεύθυνση αὐτὴ γιὰ νὰ ζητήσης τὴ βοήθειά μου ; Σοῦ τὴν ἔδωσαν γιὰ νὰ σοῦ ἀπαγορεύσουν νὰ μὲ βλέπης ;

Ζήρωσε τὰ φρύδια τῆς ἀπὸ τὴν προσπάθεια ποὺ ἔβαζε ψάχνοντας νὰ λύσῃ τὸ αἰνίγμα. Μὰ ὕστερα ἔκανε, κουνώντας τὸ κεφάλι ἀρνητικὰ :

— Δὲν ὄφειλε σὲ τίποτε. Θὰ μείνῃ πάντοτε μυστήριον.

Σώπασε συλλογιζομένη ἐνῶ ἡ Ἀνναμπέλλα κοίταζε στενοχωρημένη τίς

Ἡ Ριχάρδος διηγῆθηκε τὴν ἱστορίαν τῆς κούκλας μ' ὅλας τίς λεπτομέρειας. (Σελ. 82, στ. β')

μύτες τῶν παπουτσιῶν τῆς. Ἐξέφρα ἡ νέα σήκωσε τὸ κεφάλι τῆς.

— Μοῦ ἤρθε μιὰ ἰδέα! εἶπε. Θὰ πάμε νὰ βροῦμε κάποιον ποὺ ἴσως νὰ μᾶς βοηθήσῃ νὰ λύσουμε τὸ μυστήριον.

— Ναι, ναι, ἔκανε τὸ κοριτσάκι, ποὺ τὸ πρόσωπό του φωτίσθηκε ἀπὸ χαρὰ.

— Τὸν λένε Καζιμίρ Κόστ καὶ εἶναι ἕνας ἀπὸ τοὺς καλύτερους φίλους μου. Εἶναι δημοσιογράφος μὰ θὰ ἔ-

κανε λαμπρὰ καὶ γιὰ ντιτέκτιβ. Θέλει νὰ τοῦ τηλεφωνήσω ;

— Ναι, ναι, ἀμέσως, ἔκανε μ' ἀνυπομονησία ἡ Ἀνναμπέλλα.

Ἡ νέα πήγε κοντὰ στὸ τηλέφωνο καὶ σχημάτισε βιαστικὰ ἕναν ἀριθμὸ. Περήμενε ἕνα λεπτὸ ὥσπου νὰ τῆς ἀπαντήσουν κι' ὕστερα εἶπε μὲ πρόσχαρη φωνή :

— Ἐμπρός ! Ἔσεῖς εἴσατε, Καζιμίρ ; Ναι, ἐγὼ εἶμαι ἡ Γκρέτα. Ἀκούστε, μπορείτε νὰ ἔρθετε αὔριο στὸ σπίτι μου ; Σήμερα κίδλας ; Ὅχι, εἶναι πολὺ ἀργὰ πιά. Καλύτερα αὔριο. Μόνο νὰ μοῦ πῆτε ποιά ὥρα θὰ ἔρθετε γιὰτι θὰ εἶναι ἐδῶ κι' ἕνα ἄλλο πρόσωπο ποὺ θέλει νὰ σᾶς ἰδῇ. Στὶς πέντε, μάλιστα, πολὺ ὥρα! Τι σᾶς θέλω ; Ὁ, γιὰ ἕνα ζήτημα πολὺ μερδεμμένο. Ἐχω ἀπόλυτη ἀνάγκη ἀπὸ τὴν ἀστυνομικὴ σᾶς δεινότητα.

Γέλασε καὶ κρέμασε τὸ ἀκουστικὸ. Ὑστερα στράφηκε πρὸς τὴν Ἀνναμπέλλα καὶ τῆς εἶπε ξαφνικὰ σοβαρομένη :

— Ὅχι ἰδῆς ποὺ ὁ Καζιμίρ θὰ ξεδιαλόνῃ πολὺ γρήγορα ἅλα τὰ μυστήρια. Εἶμαστε τυχεροὶ ποὺ βρέθηκε νὰ τὸν ἔχουμε φίλο μας. Λοιπὸν, αὔριο στὶς πέντε. Φέρε μαζί καὶ τὸν Ριχάρδο. Ὡς αὐτὴ τὴ

στιγμὴ μᾶς φάνηκε πολὺ χρήσιμος. Δὲν πρέπει λοιπὸν νὰ τὸν περιφρονησομε :

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ Θ'

Τὸ ἄλλο ἀπόγευμα, λίγο πρὶν ἀπὸ τίς πέντε ὁ Ριχάρδος καὶ ἡ Ἀνναμπέλλα χτυποῦσαν στὴν πόρτα τῆς Γκρέτας Δυντόφσκου.

Τὸ κοριτσάκι φοροῦσε τὸ καθημερινὸ του φουστανάκι ποὺ ἄλλοτε ἦταν θαλασσὶ καὶ τώρα εἶχε ξεθωριάσει καὶ εἶχε πάρει ἕνα χρῶμα σταχτο-

πράσινο. "Θέλε έκείνη τήν ήμέρα νά είναι κάπως καλύτερα ντυμένη πού θά έκανε τήν γνωριμία του Καζιμίρ Κόστ, μιά δέν τήλεψε νά φορέσει άλλο φόρεμα από φόβο μήπως βάλει τή θεά της σέ όποφες. Ο Ριχάρδος όμως είχε χτενιστεί και είχε ντυθεί μ' έπιμέλεια. Φορούσε τό καφετί του κυριακάτικο πουλόβερ κι' είχε πλύνει πολλή; φρέσ; τά χέρια του τό μαυρισμένα από τή δουλειά.

"Η μικρή του φίλη τόν κοίταζε γεμάτη θαυμασμό. Η Γκρέτα χαμογέλασε μέ συμπάθεια άντικρίζοντας τό καλοκαμωμένο αυτό μελαχροινό άγοράκι μέ τά ξευτυκα μάτια και τό άνοιχτό πρόσωπο.

"Εσύ είσαι ο Ριχάρδος, έτσι δέν είναι; είπε μέ τή μελωδική της φωνή. Η Άνναμπέλλα μού έχει μιλήσει πολλές φορές γιά σένα και χάρη μου πολύ πού σέ γνωρίζω.

Με τά λόγια αυτά τού έδωσε τό χέρι της. Ο Ριχάρδος έπιασε δειλιά μέ τά ροζοκαμένα του δάχτυλα τό άβρό χεράκι της νέας κι' ύστερα είπε άπλά :

— Σας ευχαριστώ, κυρία, πού μού δώσατε τήν άδεια νά έρθω σίτι σας.

— Μά πρόκειται γιά ένα ζήτημα πού μάς ενδιαφέρει όλους μας. Ξέρω πώς και σ' ενδιαφέρουν γιά τό μυστήριο της ξανθής κούκλας.

— Πάρα πολύ, απάντησε ο Ριχάρδος. Κι' αν μπορούσα ν' ανακαλύψω τίποτε...

— Και ο Λύκος πού είναι; ρώτησε ή Γκρέτα, κοιτάζοντας γύρω της. Γιατί δέν τόν έφερες; Η Άνναμπέλλα μού έχει πει ότι τόν παίρνεις παντού μαζί σου.

— Παντού βέβαια, μιά όχι και σ' ένα σπίτι τόσο ώραίο σάν τό δικό σας.

— Άγαπή πολύ τά σκυλιά και δέν μέ ένοχλούν καθόλου. Πολύ θά ήθελα νά έκανα τή γνωριμία του δικού σου. "Ας είναι, γι' άλλη φορά.

Τή στιγμή έκείνη έφτασε ο Καζιμίρ Κόστ και ή συνομιλία κόπηκε στή μέση. Ο Καζιμίρ ήταν ψηλός, άδύνατος, τό μέτωπό του ήταν φαρδύ και τό βλέμμα του έξαιρετικά διαπεραστικό. Βλέποντάς τον ο Ριχάρδος σχημάτισε τήν έντύπωση πώς είχε άντικρό του έναν άνθρωπο πού δύσκολα θά μπορούσε κανείς νά τού κρατήσει κάτι μυστικό.

Ο δημοσιογράφος μπαίνοντας είχε πει μερικά λόγια μέ τήν Γκρέτα και τώρα κοίταζε μέ προσοχή τά παιδιά.

— Είναι οι δύο μικροί μου φίλοι, είπε ή νέα, ο Ριχάρδος και ή Άνναμπέλλα. Η μικρούλα είναι ήρωίδα μάς πολύ παράξενης ιστορίας όπου βρίσκομαι κι' εγώ άνακατεμμένη δι-

χως νά τό θάλω. Γι' αυτό τόν λόγο ζητήσαμε τή δική σας βοήθεια. Έγκαιρα σταθήτε λοιπόν σέ μιά άναπαυτική πολυθρόνα, άνάψτε τό άπαιρητό τσιγαρέττο σας και άκούστε μας.

Ο Καζιμίρ κάθισε, άνάψε τό τσιγάρο του, πού χωρίς αυτό, όπως έλεγε, δέν μπορούσε νά συγκεντρωθί, και περίμενε.

Πρώτη θάρρεπε νά μιλήσει ή Άνναμπέλλα, μ' ένοιωθε τόση δειλία μπροστά στόν ξένο πού παρακάλεσε τόν Ριχάρδο νά μιλήσει αυτός γιά λογαριασμό της. "Ετσι ο Ριχάρδος διηγήθηκε μέ όλες τίς λεπτομέρειες τήν ιστορία της κούκλας από τήν άρχή ως τό τέλος.

"Όλα τά πρόσωπα πού είχαν λάβει μέρος στήν παράξενη αυτήν ιστορία πέρασαν από τήν αφήγησή του : ή γριά μέ τό μαύρο σάλι, οι δύο άγνωστοί πού άρπαξαν τήν κούκλα, ο μικρός ξανθούλης Φανέλλο, ο άγνωστος κύριος μέ τό σημάδι στό δεξί μάγουλο και πρώτα πρώτα ή μυστηριώδης κούκλα, ή ξανθή κούκλα πού έπαίξε τόσο σπουδαίο ρόλο και πού κάτω από τήν περρούκα της ήταν κρυμμένο τό μυστηριώδες έκείνο γράμμα, πού τέλειωνε μέ τίς λέξεις :

«... λεωφόρος τών Άκακίων άρ. 3».

Όταν τέλειωσε ο Ριχάρδος τήν ιστορία του, ο Καζιμίρ ζάρωσε τά φρύδια και συλλογισμένος φύσηξε ψηλά τόν καπνό του τσιγάρου του. "Υστερα έκανε νόημα στήν Άνναμπέλλα νά πάει κοντά.

— Ο μικρός σου φίλος, της είπε μαλακά, γιατί είχε κιντέφει τί δειλό χαρακτήρα είχε τό κοριτσάκι, μού διηγήθηκε όλα αυτά τό περιστατικά τόσο καθαρά κι' ώραία πού μά τήν άλήθεια είναι άξέπικνος. "Ωστόσο, ήθελα νά μάθω μερικά πράγματα, πού μόνον εσύ μπορείς νά μού τά πής. Παραδείγματος χάριν τά θυμάσαι άκριβώς τά λόγια πού σού είπε ή γριά :

— Μάλιστα, κύριε, αποκρίθηκε σιγά τό κοριτσάκι.

— Τι σού είπε όταν ήρθε κοντά σου; ρώτησε ο δημοσιογράφος, βιάζοντας τό σημειωματάριό του γιά νά γράψει όσα θά τού έλεγε ή μικρούλα.

Η Άνναμπέλλα έμεινε γιά μιά στιγμή σιωπηλή σάν νά προσπαθούσε νά θυμηθί καλύτερα.

— Νά, μού είπε : «Δέν μού άγοράζεις μιά από τίς κούκλες μου;»

— Και τί της απάντησες; — Τής έκανα μέ τό κεφάλι μου όχι. Τότε έσκυψε φάχνοντας μέσα στό πανέρι της και μού είπε βιαστικά-βιαστικά : «Κάνε πώς διαλέγεις και πάρε αυτή τήν ξανθή μέ τό κόκ-

κινο φουστάνι». Έγώ τά είχα χάσει και τήν ρώτησα γιατί. Τότε έκείνη μού έκανε : «Σού! Μή με ρωτάς. Δέν μπορώ νά σού πώ περισσότερα γιατί μέ παρακολουθούν. Πάρε τήν κούκλα και μόλις φθάσης σίτι σου βγάλέ της τήν περρούκα της. Θά βρής από μέσα κάτι πού θά σού είναι πολύ χρήσιμο».

— Και σ' πήρες τήν κούκλα... έκανε ο Καζιμίρ πού έγραφε μέ μεγάλη ταχύτητα όσα τού έλεγε ή μικρούλα.

— Ναι, επήρα έκείνη μέ τό κόκκινο φουστάνι πού μού είχε δείξει ή γριά. "Υστερα μού είπε : «Δός μου μερικές δεκάρες, ώστε αν κανένας μάς παραμονεύει νά νομίσει πώς τήν άγόρασες».

— "Ωραία. Και ή γριά λοιπόν σέ άφησε εκεί. Κι' εσύ μέ τήν κούκλα τράβηξες πρós τήν έξοδο του πάρκου. Σέ μιά σκοτεινή δεινδροσταχία δύο άγνωστοί έπιασαν επάνω σου και σού άρπαξαν τήν κούκλα. Φυσικά, αφού ήταν σκοτάδι δέν μπορούσες νά τούς διακρίνης; καλά μά λες ότι σού φάνηκαν ψηλοί και μελαχροίνοι;

— Μάλιστα, κύριε.

— Δέν σού μιλήσαν καθόλου;

— "Όχι, ούτε άνοιξαν τό στόμα τους.

— "Αν συναντούσες πάλι τή γριά θά τή γνώριζες;

— "Όχι, γιατί ήταν τυλιγμένη σ' ένα μαύρο σάλι πού της σκέπαζε τό πρόσωπο.

— Τή φωνή της όμως τή θυμάσαι. Τή φωνή ήταν;

— Πολύ βαθειά και βραχνή.

— Σάν τή φωνή ενός μεθυσμένου;

— Δέν ξέρω. Θάλεγε κανείς... νά, σάν φωνή άντρίκιου. "Αλλοστε ο Ριχάρδος από μιάς άρχής μού είπε πώς φαντάζεται ότι θά ήταν κανένας άντρας μασκαραμμένος.

Ο δημοσιογράφος στράφηκε πρós τ' άγοράκι.

— Πώς σού ήρθε αυτή ή ιδέα; ρώτησε.

(Άκούουθε!) ΚΙΜΩΝ ΑΛΚΙΔΗΣ

ΟΙ ΔΩΔΕΚΑ ΜΗΝΕΣ ΤΩΝ ΜΑΘΗΤΩΝ ΦΕΒΡΟΥΑΡΙΟΣ

Φλεβάρης! κάνει κρόο! χιόνια! Τρέχουν τά έόλα στή γωνιά! Πατέρα, σ'ά παλιά τά χρόνια Ρίξε και πάλι μιά ματιά.

Και πάλι πές γιά τό Μιζάνι, γιά τό περίφημο τ' Αύγό! Στεφάνια της δόξης έχουν κάνει γιά τήν "Ελλάδα μας, τά δύο!

Και λέει, ο πανέρας, λέει... γιά τήν ήρωϊκή στιγμή! Κι' άπ' τή χαρά του, όλο κλαίει... Στά Γιάννενα! έμπρός γραμμή!

ΦΑΚ.

ΛΘΗΝΑΪΚΑΙ ΕΠΙΣΤΟΛΑΙ

ΠΟΛΙΚΟΝ ΣΕΛΑΣ

Άγαπητοί μου,

ΤΗΝ περασμένη Τετάρτη, οι Άθηναίοι είχαν μιά άπογοήτευση, ή νά πώ καλύτερα, μιά σκασιλα: Ήπνώνωντας, έδιάδισαν στίς έφημερίδες πώς τό προηγούμενο βράδυ—25 Ίανουαρίου—είχε φανεί έν' από τά λαμπρότερα και σπανιώτερα στίς χώρες μας μετέωρα, ένα πολιικό ή βόρειο σέλας, πού δέν μπόρεσαν νά τό ίδου, γιατί ο άπτικός ούρανός ήταν συννεφιασμένος! Μά ούτε προσπάθησαν καν, γιατί δέν είχαν είδηση. Τό πολιικό σέλας, βλέπετε, δέν είναι σάν τίς εκλείψεις, πού ξέρουμε από πρίν άκριβέστατα πότε θά γίνου. Εμφανίζεται ξαφνικά, άνκάντεχα. Και φυσικά, ο ούρανός πρέπει νά είναι άθριος γιά νά προσέξω κανένας τήν έκτακτη λάμψη πού παρουσιάζει τό βόρειό του μέρος και νάπολαύση τόλιγόχρονο θέαμα. "Όπως τό άπόλαυσαν άλλοι, ετύχηστεροι από τούς Άθηναίους—στήν Πελοπόννησο, στήν Έπτανησο, στή Μκεδονία. "Αλλά τό πολιικό σέλας της 25 Ίανουαρίου δέν έφάνηκε μόνο στήν "Ελλάδα. Σ' όλη τήν Εύρώπη τό είδαν, όπου ο ούρανός, έκείνο τό βράδυ, έτυχε άθριος. Και τόσο ζωηρότερο, τόσο λαμπρότερο, τόσο θαυμασιώτερο, όσο ή χώρα ήταν βορεινότερη, δηλαδή πλησιέστερα στό βόρειο πόλο.

Σπάνιο, άλήθεια, φαινόμενο γιά μάς τούς μεσημεριούς. Έγώ, αν και ζω τόσα χρόνια, μόνο μιά φορά στή ζωή μου είδα πολιικό σέλας. Κι' ή μόνιμ τόσο μικρός—τριών-τεσσάρων χρονών—ώστε μόλις θυμούμαι πού μ' έβγαλαν σ' ένα βορεινό παράθυρο του σπιτιού μας, στή Ζάκυνθο, κι' είδα στόν ούρανό, χαμηλά, μιάν άπέραντη κοκκινάδα. "Ακουσα μάλιστα νά λένε—κι' αυτό τό θυμούμαι καλά—πώς ήταν τά κοκκινόψαρα της θάλασσας, τά μπαρμπούνια και τά λεθρίνια, σ' ένα τεράστιο κοπάδι πού έξέφυγε άπ' τό νερό γιατί... δέν τό χωρούσε. "Ετσι έξηγουσε ο λαός τό φαινόμενο, πού οι σοφοί τό έξηγούν τόσο διαφορετικά... Μεγαλώνοντας, τό πολιικό σέλας τό έβλεπα μόνο ζωγραφισμένο σέ βιβλία—Γεωγραφίες, Έγκυκλοπαιδείες κτλ.—και διάβαζα περιγραφές του κι' έξηγούσε σέ μυθιστορήματα, περιηγητικά ή επιστημονικά συγγράμματα. Τι ύποβολή όμως πού είχαν δλ' αυτά γιά μένα, πώς έξάναθαν τήν παιδική μου φαντασία, και πώς έπιθυμούσα νά ταξί-

δέψω καμιά φορά στίς υπερβόρειες έκείνες χώρες—τή Νορβηγία, τή Λαπωνία, τή Σπιτοβέργη—όπου τό σέλας είναι τόσο συχνό, τόσο ζωηρό, τόσο θαυμάσιο, κι' βραστά δάκρυα ήμερώνυχτα (γιατί έκεί-πέρα, κι' ήμέρα, γιά έξη μήνες, είναι νύχτα)!

Έδιάδισα κάπου, πώς όταν τό σέλας βασιλεύει στόν ούρανό, από τόν όρίζοντα σχεδόν ως τό ζενιθ, σάν ένα πελώριο και πολύχρωμο τέξο, ή ένα έπίσης πολύχρωμο πτυχωτό και κινούμενο παραπέτασμα—κινούμενο σ'ά νά τό φυσά άέρας και νά κυματίξη—ή πολιική χώρα μέ τούς αιώνας πάλους της φωτίζεται όπως τίς λαμπρότερες σεληνοφώτιστες νύχτες μας. Με τή διαφορά πώς τό φως του άφειγαριστού έκείνου αλλάζει διαρκώς άπόχρωση, και πότε είναι κοκκινωπό, πότε πρασινωπό, πότε με-

νεζελί, και πότε κίτρινο. Οι άνθρωποι, στήν πολιική νύχτα μέ τό σέλας, μπορούν και νά διαβάξουν... Φαντάζομαι πώς οι ξένοι ταξιδιώτες, πού βρίσκονται έξαφνα μέσα σ' αυτό τό πολύτροπο φώς, θά νομίζουν πώς μεταφέρθηκαν σ' άλλον κόσμο, σέ κανένα πλανήτη άπ' αυτούς πού έχουν πολλούς δορυφόρους, και τόν καθένα μέ τό χρώμα του. Τι μαγεία πού θά είναι!

Τό βόρειο—ή καλύτερα τό πολιικό σέλας, γιατί είναι καινό και στους δύο πόλους—έχει σχέσει μέ τόν γήινο μαγνητισμό και τίς κηλίδες του ήλίου. Είναι ακόμα και φαινόμενο ηλεκτρικό. "Αλλά δέν θά σας κουράσω μέ τήν έξηγησή του. Η άπόλαυση αότων τών φυσικών θεαμάτων δέν γίνεται μεγαλύτερη όταν ξέρη κανένας και πώς παράγονται...

Σας άσπάζομαι ΦΑΙΔΩΝ

Ο ΤΟΤΟΣ ΚΑΙ Ο ΛΑΓΟΣ ΤΟΥ

ΑΝΑΓΝΩΣΜΑ ΓΙΑ ΜΙΚΡΑ ΠΑΙΔΙΑ

Γ

Πού νά πιαστή ο λαγός! Μαζί μέ τόν άστυφύλακα και τόν Τοτό, άλλοι δέκα τόν κυνηγούσαν: ένας ψωμάς, ένας μάγειρας, ένας ύπηρέτης μαγαζιού, τρεις σιρατιάτες κι' ένας λούστρος. Μά ο Πηδηκούλης έτρεχα τόσο πιδ γρήγορα άπ' αυτούς, ώστε σέ λίγο τόν έχασαν από τά μάτια τους. Ο φόβος, βλέπετε, έδινε στό πόδια του φτερά. Πέρασε όλη τήν πόλη και βγήκε στήν έξοχή. Εκεί-κάπου θά κρυβόταν...

"Όλοι όσοι τόν κυνήγασαν γύρισαν κατακουρασμένοι. Κι' από τούς πρώτους γύρισε κι' ο Τοτός στή μαμιά του, πού τόν περιμένει εκεί πού τήν είχε αφήσει.

— Πάει ο Πηδηκούλης! της είπε καταλυχημένος χάρηκε!

— Καλά νά πάθης, τού άποκοιήθηκε ή μαμιά, τί σού ήρθε νά τόν πάρης στό σχολείο; Τρέχα τώρα γύρευέ τον!

— Έτρεξα, δέν έτρεξα; έκαμε κλαίγοντας ο Τοτός, μιά πιάνεται ποτέ λαγός πού φύγει!

"Ετσι πήγε στό σχολείο του χωρίς λαγό. Πάνε τά ώραία όνειρα πού είχε κάνει... Και τό χειρότερο ήταν, πού ή κυρία τόν τιμώρησε.

— Γιατί έτσι άγορά, Τοτό; τού είπε. Σέ πήρε ο ύπνος σήμερα;

— "Αχ, κυρία, έκαμε ο Τοτός, νά ξέρατε...

— Τι νάξεραι, τί; είπε ή κυρία. Είσαι και κόκκινος, λαχανιασμένος... Πού έτρεχες;

— Έπρεπε νά τρέξω, κυρία... Ρωτήστε τή μαμιά μου νά σάς πη.

— Και πού νά τή βρω τώρα, τή μαμιά σου;

Πραγματικώς, ή μαμιά είχε αφήσει τόν Τοτό στήν πόρτα του σχολείου κι' είχε φύγει γιά τήν άγορά. Κι' ή κυρία, πού δέν τόν πίστεψε όταν της είπε ο ίδιος γιά τό λαγό, τού έβαλε τιμωρία: νά σταθίς όρθός στή γωνιά μισή ώρα.

(Άκούουθε!) ΚΥΡΑ ΜΑΡΘΑ

ΚΟΜΜΑΤΙΑ ΓΙΑ ΜΕΓΑΛΗΤΕΡΑ ΠΑΙΔΙΑ

ΑΓΩΝΙΑ

Γύρισε ξαναμμένη στο σπίτι της. Τά μάγουλά της πούταν πάντα χλωμά, τόσο χλωμά που φαινόταν οι φλεβίτες των κροτάφων, της όψης και του σαγονιού, ήταν σήμερα κατακόκκινα. Τά γαλανά ξέθωρα μάτια της πετούσαν άστραπές...

— Ένας διάλογος: — Μά είδες τη δμορφή που ναί η μάνα της; — Σωστή θεά. — Τι παράστημα, τί μάτια, τί μαλλιά... — Ούτε, ιδέα πως είναι κόρη της. — Άκου δώ: Ξέρεις τί έμαθα; — Τι, καλέ; — Τό νού σου μή τό μαρτυρία; — Καλά δά, για μωρό με περνάς; — Έ, μά ξέρω κι' εγώ... καμιά φορά, ή γλώσσα, τρέχει μόνη της, κι' λείπει πράγματα που ή βούληση τ' άρνείται.

— Άχ, καίμενη, μή με πέρσες και σύ για καμιά μαθήτριά σου, και με μιλιάς έτσι; μίλα ντέ, και μ' έσπασες! — Νί, ή Κική δέν είναι κόρη της κυρίας Πετράκη. — Έλα δά! και σύ που τό ξέρης. — Σούτ... Μου τό ελεπε μία φίλη μου, που την ξέρει. Ο πατέρας της; Κικής παντρεύτηκε δυο φορές; μόνο ή μικρή ή Λένα, ναί, αυτή που πάει στο νηπιαγωγείο, είναι κόρη της δευτέρης γυναίκας του, ή μεγάλη, είναι από την πρώτη. Μά μή σου ξεφύγει λόγος, καίμενη, γιατί τό κορίτσι δέν ξέρει τίποτα.

Δέν χρειάστηκε να της ξεφύγη, τάχε όλα άκούσει. Και δέν ήταν ή πρώτη φορά. Κι' άλλοτε μία δασκάλα της... ότε ήταν άκόμα μικρή, δέν έδωσε σημασία, — τη ρώτησε: — Κική, έχεις μητριά.

— Όχι! όχι καλέ, πως σάς ήρθε αυτή ή ιδέα. Μπά...

— Μου φάνηκε... μοιάζεις τόσο λίγο της μαμάς σου. Κι' ύστερα ή άδελφούλα σου είναι δέκα δλόκληρα χρόνια μικρότερη σου, μ' άφου μου λές...

Δέν έδωσε τότε σημασία. Ήταν μικρή, μόλις ένδεκα χρονώ, δέν καθόταν να πολυξετάζη... Μά τώρα; τώρα;...

— Έστρεξε γραμμή στην κάμαρά της. Πέταξε τη σάκκα της, στο πάτωμα, κι' έπεσε άνασκελα στο κρεβάτι... Κοίταξε τούς μαϊνάνδρους του ταβανιού, κι' ό νούς της δούλευε, δούλευε έντατικά...

— Άν είν' άλήθεια;...

Προσπαθεί να σκεφθή. Ήταν ψυχρή σ' αυτήν ή μαμμά της: — Όχι καλέ! όχι και τόσο... ναί. Μά τη Λένα την άγκαίει περισσότερο, ώ δέν υπάρχει άμφιβολία... Νκι δέ σου λέω, είναι μικρό άκόμα τό καίμενο, μόλις έξη χρονώ... τά ζητάει ή καρδούλα του τά χάδια, μά πάλι...

Πως τη μισεί αυτή τη Λένα τώρα... Και τί δμορφή που ναί, θε μου. Ίδια ή μαμμά της. Μά εκείνα τά μεγάλα μάτια τά γιομάτα φως, και τά σγουρά σκούρα μαλλιά. Όχι τά δικά της που ναί άνυρα, ξεπλημμένα, κι' άνοστα...

Προσπαθεί να θυμηθή. Ως πότε τη θυμάται τό μαμμά της. Ώσκαμε 10 χρονώ βέβαια την είχε — και ό κτώ και 5... Ως εκεί... Πό μπρός, τίποτα. Σκοτάδι. Θυμάται, μία φορά την είχε πάρει μαζί της στην έπαρχία, θάταν δέ θάταν τεσσάρω χρονώ, ν' άλλάξη τον άέρα της, που ταν χλωμή κι' άδύνατη... Οπως τώρα... όπως πάντα... Μήπως τότε;... Μπορεί... Κάποτε, είχε άκούσει, ή μαμμά της ήταν άρρωστη βαρειά... Η δική της ή μαμμά ή άληθινή... Μήπως;...

Μά όχι... καλέ!... όχι!... Δέν είναι δυνατόν. Η μαμμά της, την άγαπάει, τη χαϊδεύει, τη φιλάει, δε είναι πιά κοτζάμ κοπέλλα δεκαέξη χρονώ, φαντασθείτε!...

Κι' όμως για στάσου... Μερικές ματιές... ώ, για ματιές θά μιλάη τώρα... κι' όμως, όλα έχουν σημασία... Μερικές ματιές, έξεταστικές ψυχρές, που τσικκώνει καμιά φορά να της ρίχτει... και μία φορά, μία λέξη... μία μικρή λέξη που μες στον σίκτο της, είχε τόση σκληράδα... «Τό κακόμοιρο!...»

Γιατί κακόμοιρο;... Γιατί ήταν κακόμοιρο;... Μπά, να μην τό σκεφθή τόσο καιρό... Κακόμοιρο γιατί ήταν άρρωστα... κακόμοιρο γιατί δέν είχε μάνα...

Θέλει να κλάψη... Μά ή δυνατή ψυχή της έπαναστατεί. Όχι! όχι! Δέν υπάρχει λόγος, μά θά μάθη. Σήμερα θά μάθη... Τελείωσε... Δέν έχει άλλο... Θά πάη ίσια στο γραφείο, του πατέρα της... (Ω αυτός σίγουρα είναι πατέρας της, είναι τό ίδιο χλωμό σαν αυτή, μά ξέθωρα ξανθά μαλλιά, και γαλανά, προσηλωμένα μάτια, σίγουρα είναι πατέρας... της μοιάζει)... ναί... ναί... θά πάη ίσια στο γραφείο του, θά κλειση την πόρτα... θά την κλειδώση... και θά τον δη απότομα.

— Γιατί δέν μου τάπες πως έχω μητριά κι' άφήνεις να τό μάθω από τούς ξένους;

Σ' αυτό τό σημείο είναι έτοιμη να κλάψη... Πρέπει να κλάψη, ναί... πρέπει... να ξαλαφρώση τη βαρειά από την άγωνία καρδιά της, να ξεστερώση τη θολωμένη της ψυχή...

Κι' όμως κρατιέται. Μ' έλο τό άσθενικό, κακομοίρικο έξωτερικό της, κρύβει μέσα της μία πλούσια ψυχική δύναμη, τόση που κάνει τά καμένα της μάτια να πέρνουν τις άναπόγειες του άτσαλιού.

Πως τη μισεί τώρα αυτή τη μητέρα, την ψεύτικη μητέρα, που κλεψε τη θέση μιας άλλης και την ξεγέλασε τόσα χρόνια για να την αγαπά... Ά, μά θά της πετάξη στο πρόσωπο όλο της τό μίσος, κι' έλη της την άηδία, όταν βεβαιωθεί.

Μά για τό βέβαιο θά μιλάη τώρα: Κι' έκανε δόξαν πως είχε ενδιαφέρον κι' έρχόταν στο σχολείο της για να μάθη...

Άααχ! Δαγκώνει με λύσσα τον κόμπο του χεριού της, κι' είναι έτοιμη για τη μάχη...

Κική!... Κική!... Μια φωνή... ή φωνή της... Ω θε μου, αυτή τη στιγμή δέν θά μπορούσε να την άντικρύση.

— Κική σου λέω... ή φωνή είναι τραγουδιότη με χαριώδες νοτίστος...

Δέν προφτάνει ν' άμυνη, ή πόρτα άνοίγει.

Είναι αυτή... Βιστάει ένα πλίκω γράμμα. Παλιά, κίτρινασμένα... Τι συμβαίνει, μήπως θά της πη, επίτελους την άλήθεια!

Πετάγεται από τό κρεβάτι. Κρύβει τις μεταλικές άναπόγειες των ματιών της, κάνει τη γάτα... μαζεύει τά νύχια της, γίνεται γλυκαία.

— Τι συμβαίνει, μαμμάκα! Πρέπει να μάθη.

— Κοίτα, Κική, τί βρήκα. Τά γράμματα που έστειλα στο μαμμά σου, όταν γεννήθηκες... Ήταν στον πόλεμο τότες... στο 22... δέν ήταν έδω εκείνος όταν ήρθες έσύ στον κόσμο... Πώς τον είχα πονέσει, έλειπε συνέχεια έπτά μήνες... Γι' άκου... «Ω, τό χρυσούλι μου, τό πουλάκι μου, δέν ξέρεις; Κόστα μου, τί όμορφο που ναί τό κουκλάκι μας... Κάθεμαί ώρες δίπλα στην κουνίτσα και τό καμαρώνω, κι' αυτό με κοιτάει με τά γλυκά του γαλανά ματάκια...»

Και διάβαζε. Και διάβαζε... Κι' όη ή σοργή της μάνας, ή μεγάλη στοργή, που καμιά άγάπη δέν μπορεί μτζί της να μετρηθή, πρόβαλε δλόφωτη, σ' αυτά τά παλιά, κίτρινασμένα γράμματα, που ταν γιομάτα πίστιεις, δνείρα, λαχτάρες, γι' αυτό τό

κουτό, κουτό, κορίτσι, που με άδίκκριτη κουβέντα, κόντεψε να θολώση δλόκληρη τη ζωή της...

Και τότε, ή βαρειά ψυχή της, ξεχείλισε, τά μάτια γιόμισανε από βαρειά θολά δάκρυα, που τρέχανε άκράτητα στα ξαναμμένα μάγουλά της, και μοναχά τά χείλια της, είχαν ένα χαρούμενο θεικό χαμόγελο.

Η μητέρα της, την κοίταζε ξα-

φιασμένη μην ξέροντας τί να πη. — Μπά σε καλό σου, παιδάκιμου, κλαίς; Μά γιατί;...

Κι' ή κόρη της, γιομάτη λυγμούς και χαμόγελα, ξαλαφρωμένη πόνο και χαρά, έπεσε με θρήνηο στην άγκαλιά της, φωνάζοντάς της: — Σε ξανάδρα, μανούλα μου!... Σε ξανάδρα!...

ΑΛΙΑ ΚΑΡΑΝΙΚΟΛΑ

ΤΟΜ ΣΩΓΕΡ

ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑ από MARK TWAIN

— Συνέχεια από τό προηγούμενο —

Και με τέτοιο μάλιστα ζήλο, που ό άέρας ήταν γεμάτος από τις χάρτινες μπάλλες που πετούσαν ό ένας στον άλλον και από τον ήχο των χαστουκιών που έλλαζαν μεταξύ τους. Και πάνω άπ' όλα αυτά ό «σπουδαίος» εκείνος άνδρας άκτινοβολούσε με τό συγκαταβατικό του μεγαλοπρεπέστατο χαμόγελο και ζεσταίνονταν κάτω από τον ήλιο του ίδιου του του μεγαλείου, γιατί κι' αυτός έκανε την «έπίδειξη» του.

Ένα μονάχα έλειπε για να είναι άπόλυτη ή εδωδιαιμονία του κ. Γουώλτερς: να παρουσιαστή κανένα παιδί και να ζητήση για βραβείο μία Βίβλο και έτσι να του δοθή ή εδωδιαιμονία να δείξη στον κ. δικαστή ένα από τά ξεφτέρια του. Έλάχιστοι από τούς μαθητές του είχαν μερικά κίτρινα δελτία, κανέναν όμως δέν είχε άρχε-τά, όπως δυστυχώς βεβαιώθηκε, κάνοντας με βόλτα άνάμεσα στα θρανία και ρωτώντας έναν-έναν τούς καλύτερους από τούς μαθητές του. Άχ, τί δέν θά έδινε άν είχε έστω και για μία μονάχα στιγμή τό Γερμανόπουλο εκείνο γιατρεμμένο μπροστά του!

Έξαφνα, την τελευταία στιγμή, έκει που είχε χάσει πιά κάθε έλπίδα, παρουσιάζεται ό Τόμ Σώγερ με έννέα κίτρινα δελτία, έννέα κόκκινα και δέκα γαλάζια — μάλιστα, παρουσιάζεται ό Τόμ Σώγερ και ζητάει μία Β.βλο! Ο κ. Γουώλτερς έμεινε σαν κεραυνόπληκτος. Όλα μπορούσε να τά περιμένη εκτός από ένα τέτοιο πράγμα — τουλάχιστον πριν να πενούσαν δέκα χρόνια τό λιγώτερο. Μά ή πραγματικότητα, όσο άπιστευτή κι' άν ήταν, ήταν άναμφισβήτητη — τά δελτία ήταν σωστά και τό δικαίωμα τ' ο Τόμ άπόλυτο. Έτσι ό Τόμ όδηγήθη, με μπροστά στον δικαστή και τούς άλλους, επίσημους επισκέπτες κι' από την τιμητική έλενη θέση ανακοινώθηκε τό μεγάλο νέο. Κι' άλήθεια ήταν τό άκίληχτικότερο περιστατικό που είχε συμβεί μέσα σ'

δλόκληρη την τελευταία δεκαετία και τόσο βαρειά έντύπωση έκανε σ' όλη την τάξη, που ό νεαρός ήρωας λίγο έλειψε να επισκιάση με τη δόξα του και τον δικαστή τον ίδιο και τά παιδιά τώρα είχαν την εδωδιαιμονία να κάνουν χάζι δύο θαύματα, στημένα εκεί μπροστά τους. Τ' άγρία πήγαν να σκάσουν από τη ζήλεια τους μά τά μεγαλύτερα βασανιστήρια ύπέφεραν εκείνη που άνακάλυψαν άν και κάπως άργά, πως αυτοί οι ίδιοι είχαν συντελέσει σε τούτον τον μισητό θρίαμβο, με τό να πουλήσουν στον Τόμ τά δελτία τους, παίρνοντας για πληρωμή τά πράγματα που του είχαν δώσει οι ίδιοι πάλι, για να τούς κάνη τη χάρη να του βάλουν την μάντρα του. Και έννοιωθαν βαθύτατη περιφρόνηση για τον έαυτό τους, που είχαν γίνει κορόιδα ενός έλεινο-υ άπατεώνα.

Σε λίγο έγινε και ή άπονομή του βραβείου στον Τόμ, με τη μεγαλύτερη έπισημότητα και κομπή που μπορούσε να δειχθή σ' αυτή την περίπτωση. Ωστόσο κάτι έλειπε, ό κ. πλάτω έννοιωθε τον έαυτό του μουδιασμένον γιατί τό ένστικτό του του έλεγε πως κάποιος λάκκο έχει ή φάβα, πως κάποιος μυστήριο ήταν κρυμένο κάτω άπ' όλα αυτά, που φοβόταν να βγη στο φως. Γιατί ήταν των άδυνάτων άδύνατο τό παιδί αυτό να είχε στοιβάξει μέσα στις άποθηκες του μυαλού του δύο χιλιάδες στίχους της Γραφής — αυτό τό παιδί, που δέν ήταν άξιο ούτε μια ντουζίνα καλάκαλά να μάθη απέξω.

Έγινε και ή παρουσίαση του Τόμ στον δικαστή, μά ή γλώσσα του ήταν δεμένη, άνάσκινε με δυσκολία, ή καρδιά του χτυπούσε δυνατά, από τό ένα μέρος εξ αίτίας του άσπληπτου μεγαλείου του κ. Θάτσερ, περισσότερο άπ' όλα όμως γιατί ήταν ό πατέρας εκ κείνην. Ο δικαστής χείδριψε με τό χέρι του τό κεφάλι του Τόμ, τον όνόμασε προκομμένο παλληκαράκι και τον ρώτησε τ' όνομά του.

Ο μικρός κόμπιας, πήρε μία βαρειά άναπνοή και στο τέλος τό έβγαλε με κόπο: — Τόμ!

— Ω, όχι, Τόμ, αλλά... — Θωμάς.

— Ά, μπράβο, καλά τό σκέφτηκε έγω πως κάτι λείπει. Ναί, μά μου φαίνεται πως έχεις και επίθετο, δέν είν' έτσι, και θά μου τό πης κι' αυτό. Ί, βάζω στοιχήμα.

— Πες στον κύριο δλόκληρο τόνομά σου και λέγε τον «κύριε δικαστή». Πρέπει να δείξης πως ξέρεις να φέρεσαι είνε ό κ. Γουώλτερς.

— Θωμάς Σώγερ, κύριε δικαστή. — Ά, μπράβο, έτσι όρατα. Μπράβο, Θωμά, είναι καλό παιδί, είναι θαυμάσιο παιδί, σ' άλήθεια. Δύο χιλιάδες στίχοι της Γραφής δέν είναι παιξε-γέλας. Δέν θά μετανοώσης όμως ποτέ σου για τον κόπο που έκανες για να τούς μάθης, γιατί οι γιώσεις αξίζουσι περισσότερο άπ' όλα τά πλούτη του κόσμου και μόνον όποιος έχει μάθει πολλά μπορεί να γίνη κάτι στη ζωή του, ένας σπουδαίος και καλός άνθρωπος. Κι' εσύ θά γίνης μία μέρα ένας καλός και όνομαστός άνθρωπος, Θωμά, και θά θυμάσαι τά νεύματα σου και θά λές: Αυτά όλα τά χρωστάω στις άμέτρητες εδωργείες που μου έκανε τό Κυριακάτικο σχολείο, τά χρωστάω στους αγαπητούς μου δασκάλους, που μ' έδίδασκαν, τά χρωστάω στον καλό μου κύριο πάστορα που όλο με παρακινούσε και που μου χάρισε και μία Βίβλο μία έξοχη περίφημη Β.βλο που είχα τό δικαίωμα να την κρατήσω δική μου για πάντα και που δέν ήταν κανενός άλλου παρά μονάχα έμένα, και όλα, όλα τά χρωστάω στην καλή άνατροφή που μου έδωσαν. Όλα αυτά θά τά σκεφθής μία μέρα, Θωμά, και δέν θά τούς άλλάξεις αυτός τούς δυο χιλιάδες στίχους της Γραφής για όλα τά πλούτη του κόσμου, — όχι, για όλα τά πλούτη του κόσμου. Και τώρα βέβαια θά πης στην κυρία άπ' έδω και σε μένα κάτι άπ' όλα όσα έχεις μάθει — θά τά κάνης βέβαια, δέν είν' έτσι; Γιατί ξέρεις, έμείς καμαρώνουμε πολύ τά μικρά παιδιά που ξέρουν πολλά πράγματα. Σίγουρα θά ξέρης τά όνόματα των δώδεκα Άποστόλων. Τά ξέρεις; Δέν είναι έτσι; Έ, δέν θέλω να μου πης παρά μονάχα τά όνόματα των δύο πρώτων που έκανε μαθητές του ό Κύριος.

Ο Τόμ στριφογύριζε με άμνηχανία τό κουμπι του σακκακιού του και είχε πάρει μία έκφραση δλότεια άποδλακωμένη.

(Άκολουθεί) ΓΕΩΡΓΙΑ ΤΑΡΣΟΥΛΗ

μιά καρτέλα, την πιάνει, την σηκώνει κάπως και τρέχει). Τούτου!... Τούτου!... Έμπρός! Έμπρός, κύριοι, να περάσει το αυτοκίνητο! (τρέχει). Τούτου, τούτου, έμπρός, (τρέχει οι άλλοι παραμερίζουν)

Νίκος, περιφρονητικά. — Τεμπελιά και το μέγα έλεος!

Γιώργος. — Έ, καλά. Και τί θα καταλαβαίνεις; (περιφρονητικά). Μωρέ, έπάγγελμα...

Κώστας. — Τι θα καταλαβαίνω; Θα τρέξω μέσ' στην καθαρό άερα, στην έξοχή...

Έλλη. — Καλέ, όχι. Θα με τ'άρνης έμένα στο αυτοκίνητό σου και θα με πηγαίνεις στο θέατρο που θα τραγουδά η Άννα. Έγώ θα χειροκροτώ. (Χτυπά τα χέρια της) Τάκα, τάκα, τάκα, τάκα.

Γιώργος. — Μωρέ έπάγγελμα!

Νίκος, περιφρονητικά. — Τεμπελιά και το μέγα έλεος. Κάθε βράδυ στο θέατρο ή κυρία και θα χτυπά παλαμάκια. (Χτυπά τα χέρια του). Όρα, να σ'ού πω...

Γιώργος, στο Νίκο περιφρονητικά. — Είδες καί ένε! Η μια θα τραγουδά (γέλια) ή άλλα θα χτυπά παλαμάκια (γέλια). Μωρέ έπάγγελμα!

Έλλη, πειραγμένη. — Μπά! Έ-οεις τί θα κίνετε, δηλαδή, που κινείν έπάγγελμα δε σ'αί άρέσει; Μπορούμε ν' ά-είσουμε;

Γιώργος, ξεροκατάπνει.

Νίκος, κωδωνιά. — Έγώ; (με χειρονομία) Γιατρέ! Πολύ ώρατα δ' υπεί. (Παίρνει μιά κάποια κορδέλα που βρισκείται κει, τη δίνει γύρω στον λαιμό του. Ξεροβήχει. Παίρνει και ένα κάποιο ζύλο που είναι κάπου κει πεταμένο, το κρατά για μπαστούνι. Τοιγούτις σ' όλη τη σκηνή με κωμώδεις). Γκούχ! Γκούχ! (Πλησιάζει τους φίλους του). Παρακαλώ! Πού'ς είν' άρρωστος από σ'α;

Όλοι μαζί, ξεσπούν σέ γέλια. — Όωω!... Όωω!... Παλιογιατρέ!... Όωω!

Γιώργος, περιφρονητικά. — Μωρέ έπάγγελμα!

Άννα, περιφρονητικά. — Έπάγγελμα που το βρήμες! Ό άλλος να έχη τον πόνο του και ού να του παίρνης; λεφτά!

Έλλη, περιφρονητικά. — Ό άλλος να έχη τον πόνο του και ού να του δίνης κινίνο.

Κώστας, περιφρονητικά. — Έγώ με τ' αυτοκίνητό μου θα γυρίσω στην καθαρό άερα, όχι, τί ώρα και ού, ού... σιχαμένη... θα είσαι μέσα στα νοσοκομεία, στις πληγές, στα αίματα...

Έλλη, τον διακόπτει. Στο Νίκο.

— Θα έχης να κάνης όλο με ρετινόλαδα ού...

Κώστας, τη διακόπτει. — και κλόματια, ού...

Όλοι, γελούν.

Γιώργος, πηγυμένος απ' τα γέλια. — Μωρέ έπάγγελμα!

Νίκος, σ' όλο το μεταξύ στέκεται άμίλητος και κοιτάζει με σινοχωρία όποιον μιλά. — Έ, δε θα έχω να κάνω όλο με άρρώστους... (δειλά).

Όλοι, ξαφνιασμένοι. — Μπά!

Άννα. — Θα είναι ό σπουδαίος γιατρός, χωρίς πελατεία.

Όλοι, γελούν.

Νίκος, στην Άννα. — Έσύ, κυρία Άννα, που ξέρεις τα πολλά!... Αφού λές ότι θα γίνης μεγάλη τραγουδίστρια και ό κόσμος θα σε χειροκροτή κι' όλα αυτά που λές και το θέατρο θα είναι γεμάτο κι' όλα αυτά που λές... μπορεί να λιποθυμήσης, κωμικά φορά, στη σκηνή άπάνω, από τη χαρά σου.

Άννα, ξαφνιασμένη. — Μπά!

Νίκος, με προθυμία. — Θα έρθω άμέσως να σε ξελιποθυμήσω!

Άννα, με τρόπο μεγάλης κυρίας. — Ά, σ'α εδχαριστώ πολύ.

Όλοι, γελούν.

Γιώργος, περιφρονητικά. — Μωρέ έπάγγελμα!

Νίκος, πειραγμένος στο Γιώργο. — Τέλος πάντων, δε μάς λές εσύ, τί δουλειά θα κάνης που κωμικά δε σ' άρέσει;

(Τό τέλος στο ερχόμενο)

ΑΠΟ ΣΤΟΜΑ ΣΕ ΣΤΟΜΑ

Μ' ΕΣΚΑΣΕΣ ΠΑΝΑΓΟ

Ό Πανάγος σ'άν μόνωχοιός. ήταν και ό κανακάρης του σπιτιού του.

Οι γονείς του, που είχαν πολλά άμπελοχώραφα, ήθελαν να τον σπουδάσουν. εκείνος όμως σ' αυτό δεν τολμώ φανέρωσε την κουταμάρα του.

Για να τελειώτη τ' Δημοτικό σχολείο που είχε τότε μόνο τέσσερις τάξεις, του χρειάστηκαν μ' όλο τ' ό δικαίτερο μάθημα του δασκάλου του, δέκα δολάρια χρόνια και σ'άν τ'ό τελείωσε ήταν δέκα έφτά χρόνων παλληκάρι.

Έτσι ό πατέρας του αναγκάσθηκε να τον παίρνη σ'α κτήματά του να δουλεύη και να προσέχη τους έργατες. Με καιρό ένας απ' αυτούς του είπε:

— Κόρ Πανάγο, δεν μου κάνεις τη χάρη να μου βαφτίσης τ'ό αγόρι μου γιατί δεν βρίσκω νουνός;

Έκείνος τ'ό δέχθηκε με περηφάνεια, μα σ'ε λίγο του είπε:

— Καλά, σ'ό βαφτίζω, μα έλα όμως που δεν έχω ξαναβαφτίσει, και δεν ξέρω πως θα κάνω;

— Άμ, δεν είναι τίποτα σπουδαίο, δε, τι χρειάζεται θα σ'ό λήη ό παπάς και ού θα ξαναλές τ'ό ίδιο.

Υστερα ό Πανάγος τ'ό είπε στοδός γονείς του, εκείνοι τ'ό άκουσαν με χαρά, έτοιμάσαν τ'α φωτίκια και τ'α άλλα χρειάζόμενα και άποφασίστηκε να γίνη τ'ό βαφτίσι στην εκκλησία, έπειτα απ'ό την Κυριακάτικη λειτουργία.

Έκει, χωρίς από τ'ους καλεσμένους, μαζεύτηκε κόσμος και κοσμικής, περιέργως να ιδή πως θα τ'α καταφέρνε ό Πανάγος για νουνός.

Σ'άν άρχισε τ'ό βαφτίσι, κάνοντας ό παπάς τ'α τυμικά ρωτήματα, έλεγε άμέσως και την άπάντησή που έπρεπε να την πη ό νουνός, έπως «Αποτάσσεσι τ'ό Σατανά. — Αποτάσσεσαι, και έλλα τέτοια.

Όταν όμως ήρθε ή στιγμή να μάθη ό παπάς τ'ό όνομα του βαφτιστηριού τ'όν ρώτησε έτσι:

— «Και τ'ό όνομα αυτό;»

Ό Πανάγος σ'άν αντίπαλος είπε: — «Και τ'ό όνομα αυτό;»

— «Και τ'ό όνομα αυτό;»

Ό Πανάγος σ'άν αντίπαλος είπε: — «Και τ'ό όνομα αυτό;»

Ό παπάς τότε έκανε π'ό απλό τ'ό έρώτημά του:

— «Πως θα βγάλης τ'ό παιδί, Πανάγο;» και εκείνος ξαναείπε:

— «Πως θα βγάλης τ'ό παιδί, Πανάγο;»

Ό παπάς στεγοχωρημένος με την κουταμάρα του νουνού τ'ό φώναξε:

— «Μ' έσκασες, Πανάγο!» κι' ό Πανάγος δεν έχασε καιρό και αντίπαλως:

— «Μ' έσκασες, Πανάγο!»

Τ'ό τί γίνηκε από τ'όν κόσμο που έξοπασε σ'ε άσυγκράτητα χάχανα και αλλαγαμούς, είναι άδύνατο να εικωθή.

Ό παπάς για να κάψη ή όχλοβωή και να τελειώση ή κωμωδία με τ'ό νουνό άποφάσισε να μ'ή τ'όν ξαγαρωτήση και να δώση μόνος του σ'ό βαφτιστήρι τ'ό όνομα Πανάγος, που τ'ό είχε πρόχειρο.

Π'ήρε τότε βιαστικά σ'α χέρια του τ'ό μωρό και βουτώντας το στην κοκολυμπήθρα τρεις φορές έξεφώνησε σ'όγκαιρα:

— «Βαφτίζεται ό δούλος τ'ού Θεού Πανάγος».

Αυτό τ'ό περιστατικό έγεινε βοόκινο και τ'ό αναφέρουν ως τώρα στην πετριάδα τ'ού περιφήμου Πανάγου.

Άκόμη, όταν κανένας δεν θέλει ή δεν μπορεί να καταλάβη κάτι που άκούει, τ'ό λένε: — «Μ' έσκασες, Πανάγο!»

ΠΑΝ. ΔΗΜ. ΣΕΦ.

ΑΠΟΤΕΛΕΣΜΑΤΑ

Ζ' ΡΑΔΙΟΦΩΝΙΚΟΥ ΔΙΑΓΩΝΙΣΜΟΥ ΤΟΥ ΜΠΑΡΙ

(Προκηρύχθηκε σ'ό 42ο φύλλο τ'ης Διαπάλασης τ'ού 1937)

Η έρώτηση που είχαμε υποβάλει σ'όν Διαγωνισμό αυτόν ήσαν: «Από δσα βιβλία εδίαβάσατε, ως τώρα, Έλληνικά ή ξένα, σχολικά ή έλευθερα άναγνωσμάτα, ποίος σ'α έκανε μεγαλύτερη έντύπωση και γιατί;»

Η συμμετοχή ήταν όπως πάντα, μεγάλη και γ' αυτό άγρησαν κάπως να βγούν τ' άποτελέσματα, όσπου να γίνη ή κατάταξι των άπαντήσεων.

Ποσ' όλο λοιπόν που θα νόμιζε κανείς, ότι οι προτιμήσεις των παιδιών θα ήγανταν περισσότερο σ'α βιβλία που περιγράφουν περιπέτειες, ταξίδια κ.τ.λ., συμβαίνει εντέλως τ'ό αντίθετο: τ'ό μεγαλύτερο αριθμό άπαντήσεων συγκεντρώνει πρώτο-πρώτο τ'ό μεγάλο, τ'ό έρω βιβλίο τ'ης Χριστιανισμένης, τ'ό Έδαγγέλιο. Και είναι φυσικό, τ'ή στιγμή που τ'α παιδιά ρωτήθηκαν πού βιβλίο τους έκανε μεγαλύτερη έντύπωση, ν' άναστήσουν ότι τ'ό Έδαγγέλιο είχε και έχει μεγάλη επίδραση σ'άνω τους. Είναι τ'ό βιβλίο τ'ης Αγάπης, τ'ό βιβλίο τ'ης Βίβλης, τ'ό βιβλίο τ'ης Έλευθερίας, γράφει ώραίτατα ό Στέφανος τ'ης Δόξης.

Κάθε Κυριακή που άκούω τ'ό Έδαγγέλιο, νοιώθω και να χιζεται μέσα μου» άπαντα ό «Άριος», «Μέσα σ'ή φυλακή του ό κατάδικος, διαβάζοντάς το θα μετανοήση; για δ, τι έκαμε; ή πικραμένη μάννα θα πάρη περισσή παρηγοριά, ό απελπισμένος θα ένδρα; ρουφή για μιά νέα ζωή», άπαντα τ'ό όραία ό «Άγρίος Στρατιάς», «Πού άλλο βιβλίο χύνει φως στην ψυχή που δείχνει σ'όν άνθρωπο τ'όν προορισμό του, πού άλλο ευδοιάζει από τ'ό άρωμα τ'ης αλήθειας;» γράφει λογολογικά και παραστατικά ή Τόμπολα. Και σ'όν ίδιο τόνο συνεχίζουν πλήθος άλλοι που είναι άδύνατο να τους άναριθμήσουμε.

Μαζί μ' αυτούς βάζουμε και την Μαίρη Σταυροπούλου, που προτιμά την Άγία Γραφή από κάθε άλλο βιβλίο, και τ'όν αδελφό τ'ης Θεοράνη, που, αν και τόσο μικρός, διαβάζει κίβλας και καταλαβαίνει τ'ό «Κυρακοδρόμι», και τ'όν Κωστάρο τ'ού Διαπλασκόμοι, που διάβασε μ' ένθουσιασμό τ'ή «Ζωή τ'ού Χριστού» τ'ης κ. Δέλα.

Νομίζετε πως ύστερα απ' αυτούς έρχονται οι θαυμαστές τ'ού Ιουλίου Βέγγ ή οι άναγνώσται των άπαντομικών μυθιστορημάτων; Κάθε άλλο. Τ'ήν προτίμηση των περισσότερων παιδιών, ύστερα από τ'ό Έδαγγέλιο τ'ήν τραβούν τ'α κοινωνικά μυθιστορήματα, και πρώτο σ'ή σειρά έρχεται τ'ό άριστοόρημα τ'ού Ούγκο, «Όι έθλιοι», με 50 άπαντήσεις... «Όταν τ'ό διαβάσα άνοίχτηκαν μπροστά μου νέοι όρίζοντες», γράφει ή Μαρία Τουλιάτου ή Έθάννα κάνε μιά πολύ καλή άνάλυση τ'ού έργου ή Στέλλα Βιολάνη βλέπει ζωντανούς μπροστά τ'ης τ'ους ήρωες τ'ού μυθιστορηματος, κι' άνάλογα γράφουν ό Δωνάτος Δούρας, ό Άπόστολος Θεοδώρου και άλλοι.

Όσο με τους «Αθλιο» συναγωνίζεται σ'ε αλήθος άπαντήσεων και ένα άλλο μυθιστόρημα, έλληνικό αυτό, ή «Άδελφούλα μου» τ'ού κ. Ξενοπούλου. Και με πόσο ένθουσιασμό άναπτύσαν την προτίμησή τους γ' αυτό τ'ό βιβλίο

οι μικροί θαυμαστές τ'ού αγαπητού μας Φαίδανος. «Μου άρέσει πολύ γιατί είναι μιά ιστορία άπλή και γιατί δείχνει πως ή αδελφική αγάπη μπορεί και τ'ή δυστυχία άκόμη να δώξη από τ'ό σπ'ιτι», γράφει ή Αντιγόνη Σιδεροπούλου, «Συγκινεί με τ'ή χάρη του και τ'ήν άπλόητά του», λέει στην ώραιστή άπάντησή του τ'ό Δασαμένο Άκρωτήρι, και τ'ό ίδιο σχεδόν όραία άπαντούν ή Έλένη Γουδέ, που λέει «δ'α σ' αυτήν τ'ήν ώραία και τρυφερή ιστορία ανακάλυψε που βρισκείται ή αληθινή εδυχία, ή Μαίρη Ιωαννίδου, ή Αλίνα και πλήθος άλλοι.

Πολλούς ένθουσιάζει και ένα πραγματικά ώραίτατο βιβλίο που δεν είναι μ'όπιστοόρημα, μα συγγινεί όσο λίγα: «Η Καρδιά» τ'ού Έδμόνδου Ντέ Άμ'ιτς. Η Έλλη Γεωργιάδου, που λέει πολλά και γ' αυτό «Αθλιο», γράφει πως τ'ή μεγαλύτερη έντύπωση τ'ης έκανε «ή Καρδιά» και κάθε φορά που τ'ή διαβάζε δεν μπορούσε να κρατήση τ'ό δάκρυά τ'ης. «Έρω» προσθέτει «πως θα διαβάσω πολλά βιβλία άκόμη, πως τ'α γοδσα μου θ' αλλάξουν, μα τ'ήν «Καρδιά», που έδωθη δ, τι ευγενέστερο είχα στην ψυχή μου, δεν θα τ'ή ξεχάσω ποτέ». Σχετικά γράφει και ό Γ. Γεωργιάς: και διάφοροι άλλοι που τους παραλείπουμε για ν' άναφέρουμε τους τελευταίους τ'ης σειράς, αυτές που έχουν προτιμήσεις γ' άλλα έργα. Π.χ. τ'ή Μεγάλη Ίδέα, τ'ήν συγκίνησε ή Γέφυρα των Στεναγμών, ό Στρατός ένθουσιάζτηκε με τ'ήν «Όρφανή» τ'ού Μπουτέ, ό Μελέαρος και δυο τρεις άλλοι ψέλνουν ένα διθύραμβο σ'ό διάσημο βιβλίο τ'ού Μυρβίλη. Η Ζωή εν Τάφω, ή Μεσσηνίς θεωρεί ως τ'ό ώραίτερο βιβλίο που διάβασε ως τώρα τ'όν «Αυτίό Κόμπερφηλν», σ'ή Ροζέλιαντα, που διαβάζει φαίνεται πολύ σοβαρά βιβλία, έκανε βαθειά έντύπωση ό Jean Christophe τ'ού Ρομάν Ρολλάν, και σ' άλλα όλλα.

Τα παιγνιωτικά βιβλία έχουν λιγώτερος αλλά πολύ θερμός θαυμασμός. Τ'ι ένθουσιάζει ή άπάντησή τ'ης Ροδίας, που περισσότερα απ' όλα τ'α βιβλία άγγιξε τ'ήν ψυχή τ'ης ή «Πρωίς τ'ης Έλληνικής Έπανάστασης», κι' άκόμη π'ό ένθουσιάζει ή άπάντησή τ'ης Άγνης Καρδιάς, που και σήμερα άκόμη βρίσκει πως «ό Κωρός τ'ού Βουλγαροκτόνου» είναι τ'ό ώραίτερο βιβλίο απ' όσα έχει διαβάσει, γιατί αυτό, εκτός απ' όλα τ' άλλα, «τ'ή δίδαξε τ'ή μεγάλη και βαθειά αγάπη γ'α τ'ήν πατρίδα». Τ'ό ίδιο μυθιστόρημα προτιμούν και μερικοί άλλοι—ό Κωνσ. Σταυροπούλος διαβάζει τ'ή Έλληνική Ιστορία—και ύστερα απ' αυτούς έρχονται εκείνοι που προτιμούν τ'α βιβλία των περιπετειών.

Τους περισσότερους θαυμαστές έχει —ποιός άλλος— ό Ιούλιος Βέγγ και πρώτο απ' όλα τ'α βιβλία του, έρχεται ό «Μιχαήλ Στρογκόφ» με 20 άπαντήσεις, που απ' αυτές ξεχωρίζουν τ'ού Ταυομάχοι και τ'ού Δόνιφαν. Μα και ό Ούέλλος έχει τους θαυμαστές του, και π'ό ένθουσιάζει απ' όλους τ'ό Άνθος τ'ού Μαίτου, που τ'ό αγαπημένο τ'ης βι-

βλίο είναι ό «Χαμένος Κόσμος», και ό Κίπλιγκ με τ'ό «Βιβλίο τ'ης Ζούγκλας» ένθουσιάζει πολλούς, άνάμεσα σ' αυτούς τ'όν Όρεινό Κεγκύρας και άλλους.

Άς έρθουμε τώρα και σ'ους σοβαρούς, σ' αυτούς που τους άρέσουν οι κλασικοί. Τ'ης Έλένης Παπασιάνη ή ώραία άπάντησή είναι ένας διθύραμβος τ'ού «Κρίτωνος», όπου διατρανώνονται οι μεγαλύτερες αλήθειες: τ'ό δικαίο, ή αγάπη γ'α τ'ήν πατρίδα, ή φιλία, ή αυτοθυσία, ό Νίκης Στέφανος από μικρός που διάβασε τ'ς «Εικόνας από τ'όν Όμηρο» τ'α διαβάξη πάντα τ'όν «έθιο ύμνητή των ήρώων», και μερικοί άλλοι έξομούν τ'ήν «Αντιγόνη» και άλλα έργα.

Και τώρα έρχόμαστε σ'ους «Διαπλασσομανείς» που δεν τους άρέσει άλλο βιβλίο από τ'ήν «Διαπλαση», γιατί, κατά τ'ήν Πόπη Μαυρογιάνου: «τ'α συγκεντρώνει όλα και όσα διαβάζει κανείς σ' αυτήν μένουν γ'α πάντα έντυπωμένα σ'ήν καρδιά του και σ'ό μολό του».

Τ'α ίδια επάνω-κάτω γράφει και ό Γιώτης Ίλιανίτης, που συμπροφαίνει ότι «δεν χρειάζεται μεγάλη σκέψη για να πη κανείς ότι ένας τόμος Διαπάλασης είναι τ'ό καλύτερο απ' όλα τ'α βιβλία» ή Έρείκη, που σ'ήν ώραία άπάντησή τ'ης λέει ότι «πού άλλο βιβλίο μπορεί να κινή τ'ήν καρδιά μας να σκιρτήση τόσο», ή Αετιά, που απ' όλα όσα διάβασε σ'ή Διαπλαση, προτιμά τ'όν «Μικρομπα Μικροπόδη» ό Υποπλοίαρχος Κελισιαν, που τ'ό ώραίο περισσότερο ό «Τιόςκος και Ζινέττα» τ'ού τόμου τ'ού 1910, και πλήθος άλλοι που δεν είναι δυνατόν να τους αναφέρουμε.

Άφήσαμε τελευταίους εκείνους που δεν μπορούμε να τους κατατάξουμε σ'ε ιδιαίτερο είδος. Π.χ. σ'ό Γεωργιάδου τ'ή μεγαλύτερη έντύπωση έκανε ό «Δόν Κιζιώτης», τ'ό άριστοόρημα αυτό τ'ού Θεοβάντες που τ'α τ'ού μείνη πάντα άξέχαστο ή Μαγεμένη Βασιλοπούλα έξομνει τ'όν «Δαδικαλόγο τ'ού Γύφτου» που κάθε φορά που τ'όν ξαναδιαβάζει, τ'ης χαρίζει μιά καινούργια χαρά» ή μικρούλα Άννα-Άδρα Παπαγιώτα από τ'ό Νεάκρ-ες-Σαλάμ, διαβάζει μ' εδχαρίστηση κάθε τι προσωπικό και ξεχωριστά τ'ις ιστορίες τ'ού λόδρου Μπάντεν-Πάουελ, και ό μικρότερος άκόμη αδελφός τ'ης Πάρις, που γράφει συγκατακτώτα ότι εκεί που βρισκείται δεν άπόρη «Έλληνικό Σχολείο, μα όσποσο κάνε μάθημα σ'ό σπίτι, γιατί είναι Έλληνας και πρέπει να μάθη τ'ή γλώσσα του», μ'ε δηλώνει ότι έχει διαβάσει τόσα βιβλία (!) που είναι άδύνατο να διαλέξη πού είναι τ'ό καλύτερο.

Άφήσαμε τελευταίους τους δυο και μόνους που προτιμούν απ' όλα τ' άλλα τ'α σχολικά τους βιβλία: τ'ό Γιαννάκη Κωραφά, που τ' αγαπημένο του βιβλίο είναι οι «Λοκίστες και Προβλήματα τ'ης Έ Δημοτικού», «γιατί κούβει τόσες άναμνήσεις μέσα σ'α μελανωμένα φύλλα του», και τέλος τ'ήν Ίσιδα. Τ'ήν δική τ'ης όμως τ'ήν άπάντησή άς τ'ήν κρινετε και μόνος σας. Τ'ήν παραθέτουμε δλόκληρη:

«Βιβλία διάβασα πολλά, άμέτρητα... Μεγάλως συγγοφέων και άσημων. Όμως ένα μού έκαμε τ'ή μεγαλύτερη έντύπωση. Δεν ξέρω να πω τ'ό γιατί, ότε καν θυμάμαι ποιός τ'ό γράφει. Μα και τώρα άκόμη, μεγάλη πιά, όταν βλέπω κανένα πρωτάρικο μαθητούδι, να διαβάζη σ'

...

...

...

...

...

...

...

...

...

...

...

...

τό, δέν μπορῶ παρὰ νά σκύψω πὸ πάνω του καί νά διαβάσω μόνου.
 «Εἶναι τὸ πρῶτο μου Ἀναγνωσματάριο, τὸ πρῶτο μου βιβλίον. Ἐκεῖνο ποὺ πρῶτο μου ἀνοίξε τὸν μακρινὸ δρόμο τῆς Μόρφωσης, ποὺ, ὅπως δείχνει καί τὸ ἐξώφυλλό του, μ' ἔ-

κανε ν' ἀπλώσω μὲ θαυμασμό τὰ χέρια μου πρὸς τὸ ἄπλετο φῶς ποὺ ἐξανοιγέταν μπροστά μου καί, τρέχοντας ὀλοένα πρὸς αὐτό, νά ζητήσω νά τὸ πλησιάσω». (ΙΣΙΣ)

ΑΠΟΝΟΜΗ ΤΩΝ ΒΡΑΒΕΙΩΝ ΠΡΩΤΟΝ ΒΡΑΒΕΙΟΝ : *Ἰσις,*

ΔΕΥΤΕΡΟΝ ΒΡΑΒΕΙΟΝ : *Ἑλλη Ζηγοριάδου.*
Α' ΕΠΙΛΟΓΟΣ : *Ἑλένη Παπασιδάη*
Β' ΕΠΙΛΟΓΟΣ : *Νίκος Στέφανος.*
Γ' ΕΠΙΛΟΓΟΣ : *Δοξασμένο Ἀρωατήρι.*
ΕΥΦΗΜΟΣ ΜΝΕΙΑ : *Ὅσοι ἀναφέρονται εἰς τὴν κρίσιν.*
Η ΕΠΙΤΡΟΠΗ

ΣΕΛΙΣ ΣΥΝΕΡΓΑΣΙΑΣ ΣΥΝΔΡΟΜΗΤΩΝ

ΠΟΛΗ

Γαλήνη ἠελωμένη
 Σὲ κύμα, σ' ἀγάρα.
 Καί φάνηκε πέμα
 Σιῶν; λόφος; γυρμένη
 Μιά πόλη χρυσή.

Ὁ ἥλιος στή δύση.
 Χρυσάφια σκορποῦνε.
 Κι' οἱ λόφοι κρατοῦνε
 Μ' ἀνάλαφρη κλίση
 Κρυφὸ θησαυρὸ.

Καλή μου κατοῖδα,
 Μὲ κύμα δροσάτη,
 Μὲ μύρα γεμάτη,
 Πανέ μου δὲ σ' εἶδα
 Σὰν τώρα γλυκιά.

Μὰ μέσ' στὰ χουσά σου
 Πού εἶσαι ντυμένη,
 Σὰν κάποιο νά μένη
 Βουβὸ στὰ παιδιά σου,
 Κι' ἡ ὄψη ἰσθία.

Τὸ κύμα ποὺ πλάει,
 Ὁ ἥλιος στή δύση,
 Ὁλόκληρη ἡ φύτη,
 Νὰ προσκυνάει,
 Μὲ δόξα πολλή.

Μαγνάδια πυκνώνουν.
 Στὰ σκοθρα ντυμένος
 Ἀργὰ μαγεμένος
 Στὰ κάλλη ποὺ εἶδε
 Ὁ ἥλιος κυλά.

Ἡ γύφη ἐκοιμήθη.
 Τρεμά φωτισμένα
 Σὰ βέλη χωμένα
 Στὰ τίμα στήθη,
 Τὸν πόνο σκορποῦν.

Μελιάρης [B]

ΜΙΑ ΩΡΑ ΑΓΩΝΙΑΣ

Ἦταν ἀπόγευμα Τσιάρτης. Τελευταία ὥρα εἶχαμε ἰχνογραφία μὲ ἓνα καλοῦρα μὲν γεροντάκο, ἀλλὰ ὑπερβολικὰ νευρικό. Δὲν ξέρω τί μου φάνηκε, καί ἀπ' τὸ πρῶτο ἐκείνης τῆς ἡμέρας ἀποφάσισα νά κρυφῶ στὸ μάθημά του.

Ὅταν εἶπα τὴν ἰδέα μου σὲ μερικές συμπληρωτικές μου προθυμοποιήθηκαν νὰ μὲ ἀκολουθήσουν. Ἔτσι λοιπὸν γίγαμε μιά παρέα ἀπὸ δέκα κορίτσια, καί συμφωνήσαμε νὰ κρυφτοῦμε σὲ ἓνα δωμάτιο ποὺ βρισκότανε ἀπάνω στὴν αἴθουσα τῆς ἰχνογραφίας. Ἀπὸ μέσα ἀνοιγότανε ἡ φωνὴ τοῦ καθηγητοῦ ποὺ ἔλεγε: Ὁ δὲ κάμετε κόλο μὲ ἀκείνα 50 χιλιοστῶν τοῦ μέτρου.

Ἀπὸ φόβο ὅμως μήπως τσακωθοῦ με, ἀποφασίσαμε νὰ φύγομε ἀπὸ ἐκεῖ καί νὰ κρυφτοῦμε πίσω ἀπ' τὴν βαθυ-

δες τοῦ Ὠσείου. τὸ ὅποιο βρισκότανε σὲ κῆπο πάνω. Δὲν πέρασε ὅμως μισὴ ὥρα ὅποια ἀκούσαμε κάτι βαρεὰ βήματα νὰ πλησιάζουν.

Φαντάζεσθε τώρα καί σεις τὸ φόβο μας; κρατοῦσαμε τὴν ἀναπνοή μας ἀπ' τὴν ἀγωνία.
 Τότε μιά ἀπὸ μᾶς, ἔβγαλε τὸ κεφάλι της γιὰ νὰ δῇ ποῦς ἐρχότανε, ὅταν, τὴν βλέπομε νὰ στρέφεται πρὸς ἐμᾶς καί νὰ μᾶς λέη:

— Παιδιά ἔρχεται ὁ κύριος μὲ τὸ ξύλο στὸ χέρι.
 (Γιατί πρέπει νὰ ξέρετε πὸς συνηθίσει νὰ μᾶς ἀκίλει μὲ τὸ χάρακα).

Ποῖά ἦσαν ὅμως ἡ ἐκπληξίς μας ὅταν ἀνοίγει ἡ πόρτα καί παρουσιάζεται μπροστά μας ποῦς φαντάζεσθε; ὁ κύριος Δημήτριος, ὁ καθαρῆς τοῦ σχολείου — ἓνας ἀνθρώπος καμιάς πενήνταριά χρονῶν ὄψιλος καί φορώντας πλύντοτε ἓνα κοκκίνο σκῆθρο στὸ κεφάλι — ὁ δὲ ποῦς ἐρχότανε νὰ σκοπίση, κρατῶντας στὸ χέρι τὴν βαθυδοκούλα.

Παρ' ὅλο τὸ φόβο ποὺ εἶχαμε δὲν καταρωθώσαμε στὸ ἀντίκρουμά του νὰ συγκρατήσομε τὰ γέλια μας. Ἀπὸς ὅμως κατάλαβα ὅτι εἶχαμε κρυφτεῖ ἀπὸ κάποιο μάθημα καί μὲ τὸν χειρότερο τρόπο μᾶς; πέταξε μιά μὲ ἔξω.

Εὐτυχῶς ἐκείνη τὴν στιγμὴ κτύπησε ὁ κώδων κι' ἔτσι τὴν γλυτώσαμε φθηνά. Ἀπὸ τότε ὅμως ἔχω δοκιμασθῆ ποτὲ πειὰ νὰ μὴν κρυφῶ στὸ μάθημα τῆς ἰχνογραφίας.

Πριγκίπισσα Οὐγκέρ [Γ]

ΕΙΚΟΝΕΣ ΑΠΟ ΤΟ ΧΩΡΙΟ ΜΟΥ

ΜΕΣΣΑΡΙ—ΔΑΔΙΑΙΝΟ

Οἱ χαλασμένοι πύργοι κροβάλλονται σὲ ξανθὸ τῆς δύσης φῶς παραμυθένιοι. Πάγω στὴς πολεμιστὲς τους λαμπροὶ ὄχροντες διαβινοῦν ἀπλισμένοι, γεμάτοι περηφάνεια.

Σοχαστικὲς κυράδες στῶν κύργων συργιανῆς τὴς σῆλης, ντυμένες στὰ μαβιά μεταξωτὰ καί στὰ βελούδα, δόλοῦνε, χλωμές.

Ἡ βυζαντινὴ ἐκκλησιὰ ἀνέπαφη ἀπ' τὰ χρόνια καί σιωπηλὴ προσμένη μὲς τῶν γύρω κυριασιῶν τῆς δέησης καί γεμάτη ὁμοιοπρῆ περιμένει τὸν ἄρχοντα, τὸ βασιλῆα νὰρθῆ ξανά νὰ λειτουργήσῃ.

Κι' εἰν' ὅλα μακρινὰ κι' ὅλα ὄνειρεμένα ἀπόψε! Περαισμένοι καιροὶ σιτοῦ χροῶν πᾶχνουν τὸν Ἄδη νὰ βροθνε ψυχές, ἀπαλὲς σὰ χᾶδι, ἀγαπημένες θύμης καί νοσταλγίας. Ὀλόγλυκες στυοῦ κουρασμένου τὴν ψυχὴ καί σπλαχνικὲς Παναγίες.

Μὰ κεί ποὺ κυριαοῖσι θλιβερὸ καί μοναχὸ μαυρίζε, πιδ καί δροσάτη λαμονιά μοσχοβολᾷ κι' ἀνθίζει. Ἄργο καί θλιβερὸ φθινόπωρο ἀπὸ ζαπὴ μεγάλη περασμένη, κοντὰ σου μιάν ἀνοιχτὴ πρό-

σμένει τὴν ὥρα τῆ γλυκεῖα τὴν πλουτοφόρα...

Κι' ἀνάμεσα στοὺς Πύργους καί στὰ Κάστρα καί στὴς ξερὲς ἀμυγδαλιές, ὀλοῦσπρα σπιτάκια ὀλοπᾶστρα καί γέλια καί χαρῆς, πίσω ἀπὸ γλάστρες μὲ γαρυφαλιές...

Μῦρον τῆς Ἀνδρου [Α]

ΑΓΑΠΗ

Ἀγαπῶ τὸ ρυάκι,
 Τ' ἀργυρὸ φεγγαράκι,
 Τῆς πηγῆς τοὺς ψιθόρους,
 Τῆς χυμῆς ἡλιαχτιδῆς
 Πού μου φέρονται ἑλπίδες.
 Ἀγαπῶ τὰ λουλούδια,
 Τῶν πουλιῶν τὰ τραγοῦδια,
 Τὰ ὄρατα λαγκάδια,
 Τῆς βροχούλας τὰ χᾶδια,
 Τὴ χαρούμενη αὐγούλα
 Πού σκορπᾷ τὴ δροσούλα.
 Μὲ μεθεῖνι τὸ δέλι,
 Οἱ ὄμορφες τοῦ Ἀπριλίου,
 Τὰ μελάγχολα βράδια
 Τῆς νυχτιᾶς τὰ σκοτάδια
 Μὲ μεθοῦν μὲ μαγεῖον
 Κι' ὅταν πιδ ξαναφύγοῦν,
 Καί σκορπιέται ἡ μαγεία
 Κι' ἡ βαθεῖα γοητεία,
 Πλημμυροῦ τὴν ψυχὴ μου,
 Τὴ φτωχὴ διαρκεία μου,
 Μιά γλυκεῖα νοσταλγία,
 Ὄρθη πάλι ἡ μαγεία;

Μῦρα Φλώρη [B]

ΠΑΙΔΙΚΟΝ ΠΝΕΥΜΑ

Ἡ μαμά ἐτοιμάζει γλυκὸ στὴν κουζίνα καὶ ὁ μπέμπης τὴν φωνά: — Τί φαίνεις ἐκεῖ, μαμά; — Κρέμα στανιγῶ, τοῦ ἀπαντᾷ. — Τί; κρέμασαν τὴ γῆ; Ραῖτᾷ ἐντρομος ὁ μπέμπης.

Δόνιφαν

Ὁ μικρός: — Μαμά, δὲς μου μιά δραχμὴ νὰ πάρω κοραμῆλες.
 Ἡ μαμά: — Κι' ἄλλες; Δὲν σοῦ δίνω. Φύγε!

Ὁ μικρός: — Ἄν δὲν μοῦ δώσης, θὰ πάω στοῦ Νικᾶκη ποὺ ἔχει ἕλεση, νὰ τὴν ἀραξῶ κι' ἐγὼ!

Αεῖλα

Ὁ καθηγητής: — Τί προτάσεις ἔχετε, Νίκο.

Νίκος: — Κυρία.

Ὁ καθηγητής: — Καί τί ἄλλες...

Ποῦ εἶναι τὸ ἀντίθετο τοῦ Κυρία;

Νίκος, (θριαμβευτικῶς). Καί ἡ ἀντίθετος!

Δοξασμένο Ἀρωατήρι

ΑΛΛΗΛΟΓΡΑΦΙΑ ΤΗΣ ΔΙΑΠΛΑΣΕΩΣ

Ἀθῆναι 43 ὁδὸς Ἐδριπίδου τὴν 2 Φεβρουαρίου

Ὁ Ραδιοφωνικὸς Σταθμὸς τοῦ Μπαρὶ τῆς Ἰταλίας, συνεργαζόμενος μὲ τὴν «Διάπλαση», διοργανῶσε διαβδομαδιακὲς εἰδικὲς ἐπιλομῆς γιὰ τὰ Ἑλληνοπούλα, ὅσο τοῦ Ἐσωτερικοῦ ὅσα καί τῶν ἑλληνικῶν παροικιῶν τοῦ Ἐξωτερικοῦ ὡς ἑξῆς: **Κάθε Σάββατο, ὥρα (Ἀθῆνῶν) 9 ὥς 9, 20 μ. μ. πρόγραμμα γιὰ μικρότερα παιδιὰ καί κάθε Πέμπτη, τὴν ἴδια ὥρα (9 ὥς 9, 20) πρόγραμμα γιὰ μεγαλύτερα παιδιὰ. Γίνονται καί παντοῖοι παιδικοὶ διαγωνισμοί.**

ΣΗΜΕΡΑ, δημοσιεύονται καί τ' Ἀποτελέσματα τοῦ Ζ' Ραδιοφωνικοῦ Διαγωνισμοῦ ποὺ μὲ τὴν ἀντιπρονομιᾶ τὰ περιλαμβανόμενα. Τὰ εἶναι καὶ τὸ Μπαρὶ, κι' ὅσοι ἔχετε ραδιοφῶνο, θὰ τὰκούσατε ἀπὸ ἐκεῖ. Γρήγορα θὰ προκηρυχθῆ κι' ὁ Η' Διαγωνισμός.

Συλλογὲς Πνευματικῶν Ἀσκήσεων λαβαίνω καθήμερα. Μερικὲς ὅμως δὲν εἶναι γραμμένες σύμφωνα μὲ τοὺς ὅρους τῆς προκήρυξης. Δὲν εἶπα πῶς τῆς ὄλου σὲ τετράδιο ἀπὸ μεγάλες κόλλες διαγωνισμοῦ; Γιατί λοιπὸν μοῦ τις γράφετε σὲ κάτι τόσο-δὲ μικρὰ τετραδίακι; Θέλετε νὰ χάνονται ἀνάμεσα στὰ μεγάλα, ποὺ εἶναι καί τὰ περισσότερα;

Τὸ προηγουμένον φυλλάδιον καθυστέρησε λίγο, κι' ἔτσι θὰ καθυστερήσῃ καί τὸ σημερινό. Καί τοῦτο γιατί μετακομίσθηκε τὸ Τοπογραφικὸ Σερραῖον, ὅπου τυπώομαι, καί φυσικὰ καθήκαν μερικὲς ἡμέρες ποὺ οἱ ἐργάτες-κουβαλοῦσαν καί τοποθετοῦσαν.

Ἐκλείσει τὴν 31 Ἰανουαρίου τὸ Ἔρανος γιὰ τὸ ἄσρο στὸ Φαῖθωνα. Καθὼς εἶχα προβλέπει, τὸ ποσὸν πλησιάζει τὴς 5000, καί ἔτσι θὰ τῆς φθάσῃ ἅμα ἐγγράφω καί τῆς εἰσφορῆς ἀπὸ γράμματα ποὺ δὲν ἐξετέλεσα ἀκόμη, ἢ κα' ἄλλες ποὺ βρισκονται σὲ δρόμο, Σὲ λίγο θὰ διορίσω τὴν ἐπιτροπὴ, ἀπὸ Διαπλάστωκα τῶν Ἀθῆνῶν, γιὰ νὰποραοῖται αὐτὴ τὴ δῆρο θάγορασθῆ μὲ τῆς 5,000. Για νὰ εἶναι μάλιστα πιδ ἀντιπροσωπευτικὴ, νομίζω πὸς πρέπει νὰ κοτελοσθῆ ἀπὸ τοὺς ἢ τις προέδροες τῶν ἑδῶ Διαπλάστωκῶν Συλλόγων. Ὅσοι κι' ὄσες λοιπὸν μποροῦν καί θέλουν νὰ γίνουν μέλη, ἔς μοῦ τὸ γράφουν γρήγορα, σὲ χωριστὸ γράμμα, εὐχαριστῶ γιὰ τὸρατο εὐχετήριτο γράμμα. Ἀπὸ εἶχε τὴν εὐτυχία νὰ περάσης τῆς γιορτῆς κοντὰ στοὺς δικούς σου, δὲν περᾶζει ποὺ ἔχασες τὰ ἐδῶ θεάματα. Πολλὰ τέτοια θὰ ἴδῃς στὴ ζωὴ σου. Εὐχαριστῶ καί γιὰ τῆς εἰκόνας. Φυλλάδια εἶσται.

Μὲ χαρὰ, **Μικετόβεν**, ἔμαθα νέα σου ὅσοτ' ἀπὸ τῶσον καιρὸ. Ὅσοι τῶρα εἶσαι φοιτητῆς τῆς Νομικῆς. Ἄν καί ἀργά, σὲ συχαίρω γιὰ τὴν ἐπιτυχία σου, ποὺ δὲν ἦταν καί τόσο εὐκόλη φέτος. Ναι, πολλὰ ἀκούω κι' ἐγὼ γιὰ τὸν νέο αὐτὸ ὄργανό τῆ ποὺ τόσο τὸν ἀγαπᾶτε σὲ Πανεπιστήμιον. Ὁ κ. Φαῖθων εὐχαριστεῖ γιὰ ὅσα γράφεις καί σὲ ἀσπάζεται.

Ἐῆρω, **Κυκλαμιά**, πόσα μαθήματα ἔχεις στὴν Ε' τάξη καί δὲν παρανοοῦμαι ποὺ

δὲν μοῦ γράφεις τόσο συχνά. Χαίρω ποὺ ἔκαμες καί τὴν προσωπικὴ γνωριμία τῆς κιλῆς μας **Ζανυθουοῦλας**, ὅσοτ' ἀπὸ τὴν ἀλληλογραφία ποὺ εἶχεσ μαζί της. Ναι, κι' ἄλλοι μοῦ γράφουν πὸς δὲν ἀκούω πιδ Διαπλάστωκῆς μεταδόσεις ἀπὸ τὸ Σταθμὸ τοῦ Μπαρὶ. Ἀλλὰ δὲν ξέρω τί συμβαίνει. Ἐλπίζω νὰ μεταδῶθῃκαν τουλάχιστο τὰποτελέσματα τοῦ Διαγωνισμοῦ.

Χαριτωμένα, **Αεῖλα**, αὐτὰ τὰ τσιγγανάκια καί θὰ τὰ δημοσιεύω στὴ σειρὰ «Παιδιά ἀπ' ὅλο τὸν κόσμο». Ὁ κ. Σ. σ' εὐχαριστῶ πολὺ γιὰ τὰ καλά σου λόγια. Ναι, εὐχαριστῶς θὰ σοῦ ἐπέγραφε τὰ βιβλία τοῦ ποὺ θάγράφεις ἄλλα, ἔρεις, τὰ περισσότερα εἰν' ἐξηγητήματα. Αἶμα ἀντίτυπα μόνον ἀκόμα ἀπὸ μερικὰ. Π. χ. «Πετριῆς στὸν Ἥλιον», «Μαργαρίτα Στέφα», «Ἀδελφοῦλα μου», «Τίμοι καί Ἄνιμοι», «Ταχυροὶ καί Ἄταχοι». Στείλας μου λοιπὸν ὅσα χρήματα θέλεις νὰ διαθέσης κι' ἐγὼ θὰ σοῦ στείλω ἀναλόγως ἀπὸ τῶντέρω μὲ τὴν ὀμογραφὴ τοῦ συγγραφέα.

Ἀργά, βλέπεις, σοῦ ἀπαντῶ, **Συριανόπουλο**—εἶχα τόσα γράμματα, τόσες παραγγελίες αὐτὸν τὸν καιρὸ—ἐγκαίρως ὅμως εἶσται τὰ φυλλάδια στοὺς φίλους μου καί σ' εὐχαριστῶ πολὺ-πολὺ γιὰ τὸ διπλὸ αὐτὸ ξεσπάθωμα. Εὐχαριστῶ καί τὸν καλὸ καθηγητὴ σου γιὰ τὴν σύστασή ποὺ μοῦ ἔκαμε. Βέβαια θὰ ἦταν κάποτε συνδρομητῆς μου, ἀλλὰ δὲν θυμίζω τῶρα τί φευδῶνομο εἶχε Φυσικὰ, ἢ εἰδὲ ξεσπαθῶνεις, ἢ ὁ ἀδερφός σου, τὸ ἴδιο εἶναι.

Μὴν ἔχῃς αὐτὴ τὴν ἰδέα, **Ἀργέλα Γύρκα**! τὰ γράμματά σου δὲν μὲ κουράζον καθόλου καί σὲ παρακαλῶ θὰ μοῦ γράφῃς ἄφοδα, ὅταν δὲν εἶναι στὴ μέση... τεμπελά. Χαίρω ποὺ εἰν' ἐνθουσιασμένης μὲ μένα οἱ νέες συνδρομητῆρες ποὺ μοῦ ἔκαμες. Ἄ, εἶμαι πολὺ εὐχαριστημένη ἀπ' τὴν τάξή σου, ἀφοῦ τὰ τρία τέταρτα τῶν μαθητριῶν εἶναι συνδρομητῆρες.

Δὲν τὸ ἔξερω, **Γαλαξιδιωτοπούλα**, πὸς ἔσουν ἀρρωστη τῶσον καιρὸ. Ἰδέσθαι πὸς τὰ μαθήματα κι' ἢ... τεμπελά δὲν σάφιναν νὰ μοῦ γράφῃς. Ἄ, ἔχι, γιὰ τὴν ἀγάπη σου δὲν ἀμφέδωλα. Ὅσοσο χαίρω ποὺ εἶναι καλὰ καί σ' εὐχαριστῶ ποὺ μοῦ ἔγραψες ἀμέσως. Ὅσο γιὰ τοὺς διαγωνισμοὺς; δὲν πειράζει! τὸ καλοκαιρὶ προτείνω τοὺς περισσότερους καί τότε θὰ εἰσέλθῃσῃ νὰ λαβαίνῃς μέρος. Κάθε φυλλάδιό μου, νὲ ἢ παλαιό, τιμᾶται ὄρ. 2,50.

Πραγματικῶς, **Δοξασμένο Ἀρωατήρι**, πολλὰ καί ὄρατα βιβλία διάβασες αὐτὸν τὸν καιρὸ! Ἔλα γιὰ τὴν ἡλικία σου. Ναι, εἶμαι ἀπὸ τῆς καλύτερης «μανιῆς» αὐτῆ ποὺ ἔχεις νὰ διαθέξῃς. Λίγα μαθαίνει κανεὶς ὅταν περιορίζεται στὰ βιβλία τοῦ σχολείου! μόνον πρέπει νὰ φυλάγεται ἀπὸ τὰ ἀκατάλληλα, τῶντέρω τῆς ἡλικίας του, γιατί τότε καλύτερα νὰ μὴ διαθέξῃ τίποτα. Μὲ διασκέδασε πολὺ καί ἡ συνέντευξη τῶν ἀναμνησῶν σου.

Δὲν πειράζει, **Πήγασος**, σὲ ἔσουν πάντα τακτικὸς καί κατὰλόβη πὸς ἢ ἐφετεινὴ μικρὴ ἀργοπορία ἦταν ἀνεξάρτητῆ ἀπὸ τὴν ἀγάπη σου. Ναι, κι' ἐγὼ ἔκουσα πὸς ὁ «Τὸμ Σάγερ» θὰ παιχθῆ στὸν Κινηματογράφω, ὅπως παίχθηκε καί τ: ἔργο τοῦ Ἰδίου συγγραφέα «Βασιλόπουλο καί Ζητιανόπουλο» ποὺ δημοσιεύσα στὸν τόλο μου τὸν 1932. Τὶ ἀσχημα ἔμας ποὺ ἔκαμον τὸν τίτλο: «Πρίγκηψ καί Φτωχός» ποὺ ὁ δικός μας, ἔ;

Μὲ χαρὰ διάβασα τὸ πρῶτο σου γράμμα, **Σιδεροπούλα**. Θὰ εἶδες τὴν ἐγκρίση τοῦ φευδῶνομο σου, καθὼς καί τῆς ἀδελφῆς σου. Μπορεῖ νὰ εἶναις συνδρομητῆς κάποιος ἀργά, ἀλλὰ ἔχεις μπροστὰ σου τόσα χρο-

νια γιὰ νὰναπληρώσης! Ἐχω στὴ διάθεσή σου ὀλοῦσο ὄρ. 9,40. Ναι, ἔχεις τὸ δικαίωμα νὰγοράσης ἓνα τόμο μου μ' ἐκπτώση, δηλαδὴ μ' 60 μόνον δραχμῆς.

Σανθὴ Ἑλληνοπούλα, ἀφοῦ παρουσιάσθηκε ἡ ἀνάγκη νὰ φύγουν οἱ γονεῖς σου στὴν πατρίδα, ἔπρεπε νὰναλαβῆς, σὲ μεγαλύτερη, τὴν διεύθυνση τοῦ σπιτιοῦ καί τὴν φροντίδα τῶν ἀδελφῶν σου. Αὐτὸ βέβαια σὲ ἀπέλησε, γιατί σ' ἔκαμα νὰ ξεασκηθῆς στὴ νοικοκυρωσύνη ποὺ, καθὼς ὀμολογεῖς, εἶναι τόσο σπουδαῖο πρᾶγμα. Τὸ μόνον ὁσᾶρεστο ἦταν ποὺ ἀναγκάσθηκες νὰφῆσης τόσον καιρὸ τὰ μαθήματά σου. Ἀλλὰ νὰ ποὺ οἱ γονεῖς σου ἐθύρισαν, ἀφοῦ ἐτακτοποιήσαν ἐκεῖ τῆς ὑποθέσεις τους, καί τώρα εἶσαι πάλι ἐλεύθερη νὰ ἐπιδοθῆς καί νὰναπληρώσης. Ἐλπίζω νὰ μὴ ἀργήσης πάλι νὰ μοῦ γράφῃς.

Γλυκοῦλα, σοῦ εἶχα γράψει τῆς λίγες γραμμῆς πὸς θὰ διαθέσης στοὺς Ἀσκαρῶς, ὅταν ἔλαβα καί τὸ δεύτερο γράμμα σου. Σ' εὐχαριστῶ πολὺ-πολὺ γιὰ τὸ διπλὸ ξεσπάθωμα. Ἔστειλα τὰ φυλλάδια στὰ δὲ καλὰ μου παιδιὰ ποὺ «τὰ ἔκαμες νὰ μάγαπον δσο καί οὐ» καί περιμένα νὰ μοῦ γράφουν. Εὐχαριστῶς σοῦ ἀνοίγω «λογαριασμὸ ξεσπαθῶματος» ἀφοῦ μοῦ ἐτοιμάζεις κι' ἄλλα. Ἀσπάζομαι καί τὰδέλφια.

Ὁ κ. Γρηγ. Σανόπουλος (Φαῖθων) εὐχαριστεῖ θερμὰ τὰ Διαπλάστωκα ποὺ θυμῆθησαν τὴν ἀνομοστικὴν τοῦ γιορτῆ καί τοῦ εἶσται εὐχετήρια. Ἐπρεπε βέβαια νὰ τοὺς εὐχαριστήσῃ καί χωριστὰ, ἀλλὰ δυστυχῶς δὲν ἔχει καιρὸ οὔτε γιὰ νὰ στείλῃ ἀπὸ μιά ἀπλὴ κάρτα...

Σ' ἄλλους δὲν ἔχω πιδ τόπο νὰπαντήσω. Ἄλλ' ἔς μὴν ἀνησυχῆσῃσῃ σοὶ! μοῦ ἔγραψαν: θὰ ἔχουν ἀπάντησῃ στὸ ἔρχόμενο.

ΕΓΚΡΙΣΕΙΣ ΨΕΥΔΩΝΥΜΩΝ

Κανένα ψευδῶνομο δὲν ἐγκρίνεται, οὔτε ἀνατένεται, ἂν δὲν συνοδεύεται ἀπὸ τὸ δικαίωμα, ὄρ. 10.— Τὰ ἐγκρίνομενα ἢ ἀνατενομενα ἰσχύουν ὄρ. τὴν 30 Νοεμβρίου 1937. Ὅσα συνοδεύονται ἀπὸ Α. ἀντικῶν σὲ ἀκόρια, καί ὄσα ἀπὸ Κ, σὲ κορίτσια.

Νέα Ψευδῶνομα : Δισκοβόλος, ἄ. (ΘΑ). Ρυδοβζιμένη Ἀδγοῦλα, κ. (ΠΙ). Τζοβινέτσα, κ. (ΑΝ). Ντανίτ, κ. (ΝΣ). Ὑπερσοπιστῆς τῆς Ἑλλάδος, ἄ. (ΠΝ). Ἀναδυομένη, κ. (ΖΜ). Χαρωγὴ τῆς Ἀδῆς, κ. (ΣΠ). Ἀλεξία Ἀρωατή, κ. (ΝΟ). Ἐνδοξὸς Ἐρμιονίς, κ. (ΧΒ). Αἶγλη, κ. (ΧΚ). Ρούμη Κῆλερ, κ. (ΠΙ). Ἐξυπνὸβλακας, κ. (. . .); Μάγικας, ἄ. (ΔΡ). Νεοφίδα τοῦ Δάσου, κ. (ΚΒ). Μάγικας τῆς Φιλοθέης, κ. (ΙΒ). Ἑλληνίς, κ. (ΠΣ). Σενητεμένος, ἄ. (ΧΒ). Παιγνιδιάρικα Γατάκια κ. (ΚΑΘ). Χιονοθύελλα, κ. (ΡΤ).

Ἀνανεώσεις Ψευδῶνων : Μενεξεδένιο Ἀσιλιῶ, κ. Μικετόβεν, ἄ. Κόμης Μοντεχρῆστος, ἄ. Πιτσιρῆς, ἄ. Μύρα Φλώρη, κ. Τριανταφυλλάκη, κ. Ζανυθουοῦλα, κ. Τσιγγανίκο Βιολί, κ. Σκλαβοῦμένο Νησί, ἄ. Πρωτὸν Κελάδημα, κ.

ΓΙΑ ΤΟ ΔΩΡΟ ΣΤΟ ΦΑΙΘΩΝΑ

30^ο Δελτίο Εἰσφο

μου φίλο έστειλα τὰ φυλλάδια και περιμέ-
νω *να μου γράψῃ κι' ε' ίδιος, ἀφοῦ μοῦ
λέε πως είναι ἔξωτον παιδί και μάγαπᾷ
ἀπὸ τώρα) **Μάνναν** (ἔγινε λάθος τὸ ψευ-
δώνυμό σου είναι ἔτσι κι' ἔχει «Μάννα»
γιὰ τὸν Ὀδηγὸ πρέπει νὰ μοῦ στείλῃς 7
δραχμᾶς τὸ κομμάτι σου θὰ τὸ δικάσω μὲ
τὴ σερὰ του και θὰ σοῦ πῶ ἄλλη φορὰ
διώξ τις «συνθέσεις» σου νὰ μοῦ τις γρά-
ψῃς σὲ χωριστὸ χαρτί, ἔχι μαζὶ μὲ τὸ
γράμμᾳ ἐναντίονστο τὸ γράφημό σου, δὲν
μὲ κουράζει μόνο μὲ ἔξωτον μελάνι νὰ
μὲ μοῦ γράφῃς ποτὶ) **Σβουμένην Με-
λοδίαν** (τὸ ψευδώνυμό σου ἐνεκρίθη εὐ-
χομαι καθ' ἐπιτυχία στοὺς διαγωνισμοὺς
βεβαιότατα ἡ μὲρψωση είναι μεγάλη κερ-
φαλαίω) **Γλυκογάλασση** (ἔλαβα, ἔξετε-
λεσα κι' εὐχαριστῶ σ' εὐχαριστεῖ κι' ε' κ.
Φαίβων' χαίρω ποὺ «ἐπεξετάθη» ἡ ἄλλη-
λο γραφία και περιμένο τὸ ἔσοπάθημά σου)
Σὰμ Ταγματιολοῦν (χαίρω πολὺ γιὰ τὴ
γνωριμία ἐλπίζω νὰ πάρῃς και ψευδώνυ-
μο, νὰ μπῆς στὴν κίνηση και νὰ μοῦ γρά-
ψῃς συχνά) **Χαρουγὴν τῆς Δόξης** (αὐτὸ,
καθὼς θὰ εἶδες, σοῦ ἐνεκρίνα' γράψε μου)
Δόνιφαν (ἔχι στὴν ἀρχὴ ἔβγαίνα σὲ μι-
κρότερα σχῆμα δεκαεξαόλιθῃ μ' ἔξωφυλ-
λο, κάθε δεκαπέντε βότερα ἔγινε ἔβδο-
μαδιαία, ἔκτασέλιθῃ και σὲ μεγαλύτερο
σχῆμα, δυο είναι και τώρα) ε' κ. ε' σ' εὐ-
χαριστεῖ πολὺ) **Γαρόφαλλο**, **Μεσοειντές**
κτλ. κτλ.

Εἰς ἔσας ἐπιστολὴς ἔλαβα μετὰ τὴν 20
Ἰανουαρίου θάπανήσω σὲ ἐρχόμενο.

ΠΝΕΥΜΑΤΙΚΑΙ ΑΣΚΗΣΕΙΣ

ΣΥΝΕΧΕΙΑ τοῦ 284ου Διαγωνισμοῦ Ἀόσεων,
Αἱ ἄσεις τοῦ φυλλάδιου ταύτου δεκταὶ μέχρι τῆς
5 Ἀπριλίου.

122. Δελιγιρφος

Μονὰς τὸ πρῶτο ἡλεκτρικὴ
Ἀπὸ τοὺς δρους τοὺς κοιναὺς
Τάλλο παιδί τῆς Ἀφροδίτης

Και συγγραφεὺς τὰ δυὸ μαζὶ,
Ἀπὸ τοὺς γόλλους κλασικιστοῦ,
Ποὺ τὸν γνωρίζει καθὼς λύτης.
Σηληνιώτικος Ὀρῆων

123. Στοιχειόγραφος

Ἀθηναίος στρατηγός
Και πολιτικὸς δεινός,
Στήριγμα τῆς πολιτείας,

Χωρὶς μέση ἂν ἀπομείνῃ,
Πάλι στήριγμα θὰ γίνῃ,
Μὰ με γάρου ἢ δικηλιασῶ.
Κηφελιάται

124. Μεταγραμματισμός

Σχῆμα γεωμετρικὸ
Ἄν τοῦ κίνῃς νὶ τὸ λά,
Θὰ τὸ ἰδῆς—τὶ ἔαφνικό!—
Κάτωσπρο νὰ κολυμπᾷ.

125. Ἀναγραμματισμός

Νηαὶ μικρὸ—μὰ και μεγάλο...
Τῶφ ἂν ἀναγραμματισθῆ,
Κάτοικος χώρας τῆς Ἀσίας
Περιφρημῆς θὰ ἐμφανισθῆ.
Βιργίλιος

126. Διωνυσοῦν

- * * * * * = Βαλκανικὸν κράτος
- * * * * * = Ἰνδὸς ἱερωμένος
- * * * * * = Ἐπιστήμων, συνήθως
δικηγόρος
- * * * * * = Ὕμνος, δοξολογία.
Κῆρης Ναρκίν

127. Κρυπτογραφικόν

- 1232466789 = Γάλλος μέγας ποιητής.
- 2488762 = Θυγάτηρ τοῦ Ἄρεως.
- 324672 = Ἁγία,

- 489537 = Γάλλος ποιητὴς νεώτερος
- 56589 = Ρομ. αὐτοκράτορ,
- 681289 = Ἀνεψιὸς τοῦ Ἡρακλέους
- 726526 = Ἰερουτικὸν τάγμα.
- 84389 = Φυσικὸς λιμὴν
- 9321687 = Κοσμητικὸν ἐπίχρισμα.

128—130. Λογοπαίαικαὶ Ἀρωτήσεις

- 1.—Τὶ κάμνει ὅποιος φορεῖ κῆλο;
- 2.—Τὶ κάμνει ὅποιος δρομεῖ στὰ δύο;
- 3.—Τὶ κάμνει ὅποιος ἔστ' ἀπ' αὐγά;

131. Διπλῆ Ἀρωτήσις

Τὰ πρῶτα και τὰ τρίτα γράμματα τῶν
κάτωθι ζητούμενων λέξεων ἀπονελοῦν
δύο στρατηγούς τοῦ Μεγάλου Ἀλε-
ξάνδρου :

- 1, Ὀρμητικὸν ὑγρὸν εὐφλεκτόν 2, Βα-
σιλεὺς τῶν Λατινῶν 3, Ὀμηρικὴ νύμ-
φη 4, Χρονικὴ μονὰς 5, Χημικὸν
στοιχεῖον 6, Ἄλλη χρονικὴ μονὰς 7,
Πόλις τῆς Ρωσσίας.

132. Ἐλλιποσύμφωνον

εὐε-αεω. Πούλια

133. Γεῖφος

Μ		
η	η	ἄλλο
η η η	η	ἄλλο
η η η η	η	ἄλλο
η η η η η	η	ἄλλο

Μουσικήτης Ἀπέλλων

ΛΥΣΕΙΣ

τῶν Πνευμ. Ἀσκήσεων τοῦ φύλλ. 47.
864. Συρία (σύ, σοῖά).—565. Οἰδίπους
(οἶ, δῆ, ποῦς).—566. Κώμη-Ρώμη.
567. Σ Σ Σ Σ

Y	O	O	O				
Φ	K	N	Δ				
P	I	Y	H	H	E	O	I
Δ	Ι	Α	Τ	Φ	Π	Ο	
Δ	Ι	Α	Σ	Σ	Σ		

568. Τὸ γράμμα Τ και τὸ γράμμα Η.
569. ΜΑΣΙΜΙΑΝΟΣ (Ἀξίος, ἔσανον,
Ἰανός, Νόξος, ὄξος, Σιάμ).—570-574.
Διὰ τοῦ Δ : ἔδρας, Ἀυδία, ἄδός, δρό-
μος, ἀδῆν.—575. Ε-ΠΩ Α-ΑΟΙΑ —Ἐξ
ἰδίων τὰ ἀλλότρια. Τὸ πτερόνιον εἶναι
τὸ Ε (Ἐτέρητρα, ἸΕξενήλ, Ἰάβηρος,
ἸΩσηΕ, Ἀγαρῆμον, ἈχιλλΕός, Οἰ-
νόνηΕμα, ἸπποδάμΕια, ἈλεξάνδρΕια).
—576. Ὅποιος πεινάει καρβέλια δνει-
ροῦεται.—577. Ζῆτω ἢ πατρίς μας Ἐλ-
λάς ! (ἔστ', τὸ ὑπ' α τρίς, μ' ας ἔλ, ἄς).

ΜΙΚΡΑΙ ΑΓΓΕΛΙΑΙ

[ΑΗ'—164]

Διαπλασάσαμε τῆς Μεγάλης Τάξεως,
μολοντί πριν ἀπὸ λίγο σοῦ ζήτησα
ἀλληλογραφία ἀναγκάζομαι, μετὰ λύτης
μου, νὰ διακόψω, ἀπ' τὴ μεγάλη σφραγῆ,
ποὺ ἔλαβα ὄς τώρα. Ἐν ταῦτοις εὐχαρι-
στῶ θερμὰ ὅλους ποὺ εἶχεν τὴν καλὴ
διέθεσιν νὰ μοῦ γράψουν. Δεῦλᾷ

[ΑΗ'—165]

Ποργιώτικο Μελανούρι, πρόσχε νὰ μὴ
σκουνητάφης στὴν ὁδὸ Χαλκιαιτικά.
Πόλις τῶν Ὀνειρων ἔ Πύργος ἔχασε τὰ
δνετρά του. Λορέντα Γιούζη

[ΑΗ'—166]

Ἀλχη Νουάρε, τί γίνεσαι; Γιατί δὲν
γράφεις; Στέφανος τῆς Δόξης

[ΑΗ'—167]

Ἡνίος Ε. Μ. (Κυρὰ τῶν Χρυσανθέμων)
Ἡ παρακαλεῖται ὅπως δηλώσῃ τὴν διεύ-
θυνσιν τῆς, διὰ νὰ τῆς ἐπιστραφοῦν βιβλία
τῆς. Δίσις: Βασιλικὴν Θ. (διὰ Α. Τ. Χ.)
ὁδὸς Μυρζεούκη, ἀριθ. 7, (Βατικίου).—Ἀθῆνας

[ΑΗ'—168]

Ἀνιλλάσω τετραδία, καρτοβλες,
γιὰ μὰ θύμωσῃ τῆς διαπλασιαστικῆς
ζωῆς. Στείλτε : Ὁρόστην Λογιάδην. Λασθέ-
νοῦς, Ἡράκλειον-Κρήτης, διὰ :

ΓΑΥΦΑΛΛΟ

[ΑΗ'—169]

Καστρινή, Ἀυγερή, «Ἀστέρης», Στέ-
φανε τῆς Δόξης, Ὀλυμπιονίκῃ, Σι-
μούν, Βαλεντινῃ, Κίτρινη Ἀράχνη, περιμέ-
νοῦς ψήφους σας στὸν Διαγωνισμὸν μας
(Ἀημοψήφισμα).

«ΑΝΟΙΚΤΟΚΑΡΔΟΙ»

[ΑΗ'—170]

Κοκκινεσκουφίτικα, ε' Κοσμοκράτωρ
δὲν λήγεται Παπανικητόπουλος
(Διαπλ. Βεβαιότατα).

«ΑΝΟΙΚΤΟΚΑΡΔΟΙ»

[ΑΗ'—171]

Θέλοντας νὰ διατηρήσω μὰ γλυκεῖα
ἀνάμνησιν τῆς γοργόφτερης διαπλα-
σιαστικῆς ζωῆς, ζῆτῶ ἀπ' ὅλες-ὄλους ἔνα τα-
τραδιάκι. Ἀπαντῶ ἀμέσως: Δίσις: Μαρ-
τιαν Χατζηκόμων (διὰ Ρ.Α.) Ἡράκλειον-
Κρήτης.

Ροδοβαρμένη Ἀγροῦλα

[ΑΗ'—172]

Ἀζιαντὲ δὲ μοῦ καλοφαίνεσαι !! Τώρα
πικὰ Ἀθηναία ποῦς σὲ πιάνει. Τὸ
γράμμα μου θὰ γάρῃκε. Φέτος ἄλλωστε
τίποτα ἄλλο ἀπ' αὐτὸ δὲν παθαίνα. Φιλιά
πολλὰ στὴ Μερῖνα. Δεῦλᾷ

[ΑΗ'—173]

Ἐξακολουθῶ ἀλληλογραφίαν, και ἂν
ταλλαγῇ Μικρῶν Πνευματικῶν. Ἀίσις:
Ἰωάννην Παγαδόπουλον Πέρονθος 84, Ἀ-
θήνας (8). ΚΑΤΑΣΚΟΠΟΣ «33»

[ΑΗ'—174]

Ἀγαπήμενα Διαπλασάπουλα. Πρωτο-
μαυλίνοντας σὲ ἀνθισμένο περιβάτι
σας, ταπεινὰ σὰς χαίρω. Ἀλληλογρα-
φῶ μὲ τὴν Μεσοία τάξῃ. Γράφατε: Γεώρ-
γιον Μητσιώκοταν, Ρῆγα Φεραίου 90, Βό-
λων, γιὰ τὴν Ἀναδυομένη

[ΑΗ'—175]

Εἰς τοὺς φίλους-ες μου Ἀμυτριτίωνα, Ρι-
γολέτωνα, Βυάνων, Βέρθερον, Ἐγκλαν-
τίωνα, ἀδελφοὶ τὸν καινοῦριο χρόνον ἐτυ-
χησμένον (Καθωστέρησασα). ΑΝΔΑΛΟΥΖΑ

[ΑΗ'—176]

Διαπλασάσασμε, ἀλληλογραφῶ μὲ τὴν
Ἰμεσσίαν τάξιν. Γράφατε: Ἀπόστολον
Σταυρινόν, Θάσου 16, Ἀθήνας (διὰ ΡΚ).
Ροῦμπη Κήλεε

[ΑΗ'—177]

Χόλλυονντ: [Ἀσυρ.] Χδὲς ἀλήφθη τὸ
ραδιογράφημα: SOS!!! SOS!!!...
Ναυαγήσαντες ζητοῦμεν βοήθειαν. Χρῆσα-
γὴ τῆς Νειότης=Παπαδοπούλω, Τρελλῆ
Χαδανέζα=Γιαννοπούλω, Διαβολοκρίτωσ
=Πετροπούλωκη. Σπείσατε !!

«ΣΥΛΛΟΓΟΣ ΑΣΤΕΡΩΝ»

[ΑΗ'—178]

ΦΟΙΒΗ ἀγαπήμηνῃ, μὲ πόση χαρὰ εἶ
εἶδα ξανά! ΖΑΚΥΝΘΙΝΟΓΙΑ

[ΑΗ'—179]

Κυκλαμῖα, Τριανταφυλλένια, Μασκότ,
Ἰακυνθίς, Βιολέττα τῶν Ἄλλων, κα-
ταχάρημα μὲ τὴ γνωριμία σας!
ΖΑΚΥΝΘΙΝΟΓΙΑ